

„Стани, иди си: твоята вяра те спаси“

(Лк. 17, 19)

Послание на папа Бенедикт XVI
за XX световен ден на болните
(11 февруари 2012 г.)

Скъпи братя и сестри,
Във връзка със Световния ден на болните, който честваме на 11 февруари 2012 г. в памет на Дева Мария от Лурд, желая да обнова моята духовна близост с всички болни, които са настанени в местата за здравни грижи или пък са обгрижвани от своите семейства, като изразя към всеки от тях загрижеността и обичта на цялата Църква. В щедрото и любещо приемане на всеки човешки живот и по-специално на този, който е слаб и болен, християнинът изразява един важен аспект от своето евангелско свидетелство, следвайки примера на самия Христос, който се свежда над духовните и физическите страдания на човека, за да го изцери.

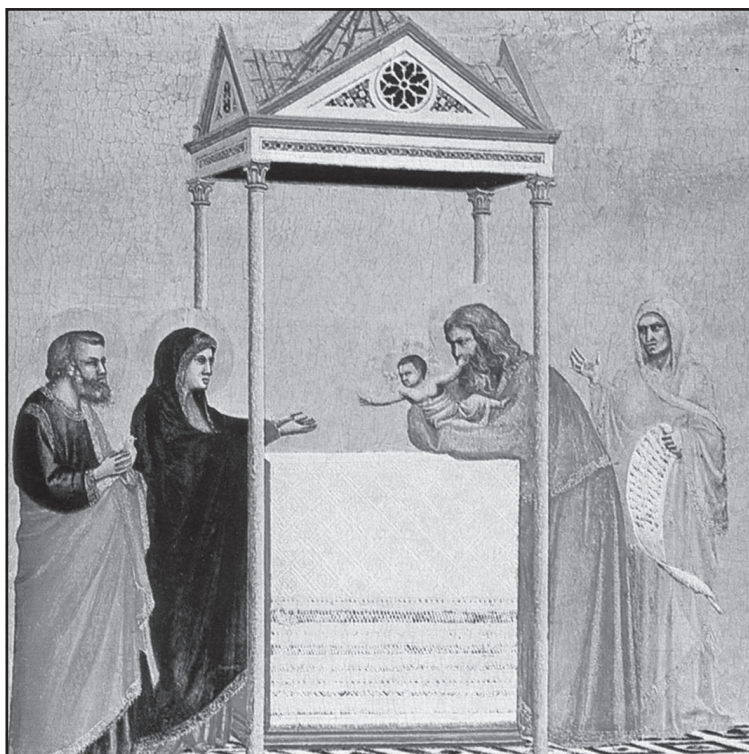
1. През тази година, която представлява непосредствена подготовка за Световния ден на болните, който ще се чества в Германия на 11 февруари 2013 г. и ще бъде посветен на емблематичната евангелска фигура на Добрия самарянин (виж Лк. 10, 29-37), бих искал да поставя акцента върху „тайнствата за изцеление“, което ще рече върху тайнството покаяние и помирение, както и върху тайнството елеосвещение на болните, които намират

своето естествено изпълнение в евхаристийното общение.

Срещата на Исус с десетте прокажени, разказана в Евангелието на свети Лука (виж Лк. 17, 11-19), и по-специално думите, които Господ отправи към един от тях: „Стани, иди си; твоята вяра те спаси!“, помагат да се осъзнае значимостта на вярата от тези, които - белязани от страданието на болестта - се доближават до Господ. В своята среща с Него те могат реално да усетят, че този, който вярва, никога не е сам! Действително Бог чрез Своя Единороден син не ни изоставя в нашето нещастие и нашата болка, а е близо до нас; Той ни помага да ги понесем и иска да ни изцери до дълбините на сърцето (виж Мк. 2, 1-12).

Вярата на прокажения, който се вижда изцелен и единствен се връща изпълнен с радост и изненада при Исус, за да изрази своята признателност, ни показва, че възстановеното здраве е знак на нещо много по-ценно, отколкото на едно обикновено физическо оздравяване; то е знак на спасението, което Бог ни дава в Христос. Това се изразява в думите на Исус: твоята вяра те

На стр. 6

„Представяне на Исус Христос в храма“, художник Джото

Раздели хляба си с бедните...

Пепеляна сряда поставя началото на 40-дневния пост. Този период е прекрасна възможност да заздрави нашата връзка с Бог. Ако наистина желаем нашето сърце да бъде Божие жилище, не бихме могли с лека ръка да отхвърлим това благоприятно време.

Затова е добре днес да се опитаме да намерим отговор на въпросите какъв е смисълът на християнския пост и защо трябва да постим. За нас, християните, постът означава не само отричане от материалните не-

На стр. 7

Сутрини с Хамуди - авантюри в Интеграционния център към Държавната агенция за бежанци

Разказва доброволец на „Каритас“ - София

Не мога да твърдя, че това е сцена, типична за България. Два часа следобед е, кварталът е Овча купел - разположен в южната част на София. Петима български доброволци минават покрай охраната и

се качват на втория етаж на Интеграционния център към Държавната агенция за бежанци, влизат в определената стая и се приготвят за ежедневната си работа. И веднага се започва: Махмуд, будно иракско момче, което има нужда от помощ с него-

вите домашни работи по английски, е дошъл много рано и чака в стаята от 30 минути. Едно по едно другите деца се явяват за поредната сесия - Шереван, кюрдка от Ирак, иска помощ за домашното по

На стр. 2

Тази е Моята заповед: да се любите един другото, както Аз ви възлюбих

За изложбата четете на стр. 8

Негово превъзходителство Стефано Бенацо (вторият отляво) заедно с тримата творци: Вихрен Михайлов, Пламен Иенатов и Тодор Нанчев

Епископската конференция на Католическата църква в България предоставя декларацията на Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев на вниманието на читателите на в. „Истина-Veritas“

Декларация на Георги Иванов Йовчев, Софийско-Пловдивски епископ

До духовенството и верните на Католическата църква в България

Комисията по досиетата публикува тези дни данните за висшия клир в Църквата.

По този повод искам да изясня точните факти относно публикуването на моето име и обявяването ми, че съм бил доносител на ДС. Искам да поставя историята на това събитие в точното време, в което се е случило това.

През 1986 г. като енорист на „Пресвето сърце Исусово“ в гр. Раковски много пъти бях предупреждаван от тогавашните власти да не поучавам младежите в истините на вярата ни. Трябвало само да се ограничавам с възрастните вярващи.

Поради тази моя дейност на 7 януари 1986 г. в дома ми нахлуха началникът на полицията в гр. Раковски и двама души от ДС и започнаха да ме хулят и ми нанесоха тежък побой, заканвайки се, че ще ме убият - така, както

бяха убили отец Флавиян Манкин и отец Фортунат Бакалски. Това може да се удостовери със съдебно медицинско удостоверение №53/86 г. След това отец Петър Изамски, управляващ епархията в това време, беше задължен да ме премести в Дуванли - малка енория в епархията ни. В противен случай му е било заявено, че ще бъде екстрадиран в най-отдалеченото място на България, където няма католици.

Веднага след навлизането ми в длъжност енорист на Дуванли бях повикан в общината на село Калояново, където бях посрещнат от началника на полицията, партийния секретар и кмета. Отново ми беше заявено, че ако продължавам да се занимавам с младежите, неминуемо ще бъ-

На стр. 2

И животните са божи дар

Всяка година на 17 януари Католическата църква (на същия ден и Православната църква) чества паметта на свети Антон Отшелник, познат още като Велики. От житието на светеца става ясно, че той е роден през 251 г. в Среден Египет, в семейство на заможни и благочестиви родители.

Останал сирак на 20-годишна възраст, той раздал наследството си на бедните и се заселил в изсечена в скалите египетска пещера. Легендата разказва, че една нощ през отворите ѝ минали всевъзможни гадина и зверове -

На стр. 4

Монс. Лучано Русо назначен за архиепископ

Досегашният секретар на Апостолската нунциатура в България бе назначен за титулярен архиепископ на Монтеверде. Преди него архиепископ на Монтеверде беше Луиджи Падовеце.

Монс. Лучано Русо е роден в Лушано, провинция Казерта, епархия Аверса, Италия, на 24 юни 1963 г. След като посещава основно училище в родното си място и институт „Свети Дух“ в Парете, провинция Чезена, влиза в епархийната семинария в Аверса, където завършва средно образование, гимназия и лицей.

Изпратен е в Рим през 1981 г. в колеж Капраника и завършва философия и богословие, както и магистратура към Папския григориански университет. Става доктор по канонично право към Папския латерански университет с публикация на тема: „Правото в развитието на ООН и приносът на Светия престол“, PUL, Roma, 1993.

На 1 октомври 1988 г. е ръкоположен за свещеник в катедралата в Аверса, току-що отворена след земетресението от 1980 г. Продължава висшето си образование ведно със свещеничката си дейност като помощник енорийски свещеник в храм „Свети архангел Михаил“ в Аверса, като също така преподава литература в средното училище към епископската епархийна семинария.

През 1991 г. е приет в Папската духовна академия, а на 1 юли 1993 г. влиза в дипломатическата служба на Светия престол и служи в представителствата в Папуа Нова Гвинея, Сирия, Бразилия, Холандия, САЩ, Хондурас. В България идва на 18 август 2010 г.

По време на служението си в гореизброените нунциатури представя Светия престол като водещ и член на делегации в различни събития на международни организации.

Владее италиански, английски, френски, испански, португалски език.

Приемете Божието всеоръжие... за да устоите

Днес, 17 януари 2012 г., в името на... Оттук нататък нещата се повтарят. Снимки като таблата на изпуснати крадци. Псевдоними, или иначе казано - партизански имена. Една кавърверсия на 1952 г. Точно след шестдесет години! Приликите - много. Но има и разлики. Тогава - 1952 г., за една седмица са осъдени около 40 души с общ сбор на годините за лежане 500! Сега броят е много по-малък - за сметка на осъдителния процес, който има латентен период поне 25 години. Едно време бездуховници гонели духовници. Днес... май пак същото. Едно време взимали всичко, сега... не връщат нищо. Едно време са ги биели, когато били вътре, сега бият, преди да те опозорят. Едно време взимали за доказателства вещи от реквизита на театъра, сега хем си обвинен с писмени доказателствата, хем пък същите тези доказателства са унищожени. Но в същото време сигурен ли си, че някой не държи нещо в ръката си, за да си играе с теб? Melior est conditio possidentis* (по-добър е, който притежава собствеността; в по-добра позиция се намира този, който има нещо (в ръката си); по-добре е да имаш нещо в ръката си, отколкото нищо), казва една латин-

ска поговорка. А кой ли днес е имащият? Кой ли е този, който все още държи доста работи в ръцете си?

Може би вече се сещате за какво става дума. Много е трудно човек да даде каквото и да е коментар по този повод. Човек рискува много да бъде лашкан от едно към друго противоречиво мнение. Какво обяснение да даде човек на всичко това, което се случва? Ако осъдиш единия, си враг, ако защитиш другия - предател! И така до безкрай. А трябва да има някакво решение. Не би могло това да бъде улица без изход...

Струва ми се, че все пак става дума за две страни, за две сили, две власти. Едната светска, другата духовна. За кой ли път се вижда от опита на историята, че в някои райони на света и в някои исторически времена симбиозата между двете е толкова много опасна. А в същото време тази симбиоза е толкова необходима! Да! Наистина необходима симбиоза! Но каква?

Ние, християните, имаме поне указателна табела, не много приятна нам, но необходима: всяка власт идва от Бога! Отдайте кесаревото на кесаря, а Божието - Богу!

И ако ние си имаме принципи, по които да се ръководим, то другата страна има ли принципи, от които да се ръководи? И ако има - какви са? Въпрос, на който никой не излиза да отговори открито. А пък за духовното ни състояние и гри-

Декларация на Георги Иванов Йовчев, Софийско-Пловдивски епископ

От стр. 1

да екстрадиран по периферията на страната.

През този период постоянно идваха при мен различни служители на ДС от Шесто управление под претекст, че е тяхно задължение да ме следят. Точно в този период - есента на 1987 г., се е появила тази преписка, в която се говори, че аз съм дал съгласието си да доносна на ДС и това е огласено от Комисията по досиетата. Със сигурност мога да кажа, че никога не съм писал доноси към ДС, както и самите служители на Комисията по досиетата потвърждават, че не съществува досие, в което да се вижда, че съм доносничил писмено. За мен това е безкрайно оскърбление - да

ме наричат доносител най-върлите противници на Църквата; както се вижда, аз съм бил тормозен, бит, преследван именно от тези служители на ДС и е недопустимо да им служа.

Мога само да благодаря на Бог, че съм страдал за Небесното царство, на което съм служител вече като епископ.

Нека стане известно на вярващите, че всичко това са клевети и измислици по мой адрес за оронването на моралния ми престиж и на цялата Католическа църква в България.

Георги ЙОВЧЕВ,
Софийско-Пловдивски епископ
Декларацията е изпратена до всички медии чрез БТА

Сутрини с Хамуди - авантюри в Интеграционния център към Държавната агенция за бежанци

От стр. 1

математика и български език; Аимсахан, общителна казахстанка, има нужда от помощ по география. Ето го и истинското ято от деца в предучилищна възраст, чакащи с тетрадки в ръка за работа с българската азбука. Още деца на различни възрасти се появяват в следващите 30 минути. Шумът в стаята е впечатляващ, комбиниращ разнообразните звучения на български, арабски, фарси и турски език. Това е уникално събрание от различни националности, търсеци комуникация и успяващи в нея. Откъснати от родината и дошли на „нова земя“, това, което търсят тези деца, е чувството на нормалност, усмихнати лица и възможност да се забавляват. Нашите доброволци с радост и любов им дават всичко това.

Миграционната служба на

ден група доброволци посещават центъра поне по 4 часа и участват в образователни дейности с около 40 деца от 2 до 17 години.

Сутрините в Интеграционния център всеки път са различни и вълнуващи. Когато пристигам в 9 ч., първите думи, които чувам, са „Аму! Аму! Там! Там!“. „Аму“ означава чичо на арабски, а „там“ се отнася за рамената ми, които 5-годишният Хамуди сочи и където настоява да се качи. Ако вратът не ме боли прекалено много, му разрешавам да се качи и той щастлив показва на родителите си новото си кочче. Малкият му брат Карар е следващият ездач. Работата с най-малките е уморителна, но и безкрайно забавна.

Част от проекта е и грижата за деца в предучилищна възраст; докато майките им

доброволци, без предишен опит в работата с бежанци, но също и техни приятели, които научиха за възможността и сега желаят също да станат доброволци при нас.

В началото на февруари 2012 г. стартира и вторият етап на проекта, в който ще се включат още повече ентузиастични и ангажирани хора, като голяма част от доброволците от първия етап изявиха желание да продължат работата си с децата. Така е, трудно е да останеш безпристрастен и да се разделиш със своите малки приятели!

Доброволците на „Каритас“ - София, даряват радост и любов. Преди стартирането на проекта за над 20 деца в Интеграционния център се грижеше само един педагог, а сега всяко дете се радва на специална грижа и внимание и най-важното - на добър приятел в лицето на нашите доброволци. Важни са не само помощта за домашните работи и упражненията по български език, но и веселите игри, смехът и прегръдките, които помагат на децата да се чувстват обичани и като у дома си. Това е и част от мисията на „Каритас“ - София - един свят, в който на всяко създание се гледа с любов и вяра за доброто на бъдещите поколения, свят, в който всички хора - най-вече крайно бедните и потиснатите, намират надежда и сили да се почувстват като пълноценна част от света.

Натаниел БРУКМЕН,
доброволец
в „Каритас“ - София

„Каритас“ работи от 1999 г. с търсеци убежище и бежанци. Началото е свързано с предотвратяване на последиците от Косовската криза и в подкрепа на вълната бежанци, идващи в България. Оттогава службата разширява дейността си, превръщайки се в един от основните партньори на Държавната агенция за бежанци (ДАБ), работещи в областта на убежището и бежанците, с фокус върху социално-икономическа интеграция и работа с уязвимите групи, предимно жени и деца. В тази връзка „Каритас“ - София, започна нов проект през ноември. Ние подбираме, обучаваме и организираме български доброволци за работа с деца бежанци в Интеграционния център към ДАБ. Това са 25 души, т.нар. тютори - педагогически асистенти. Всеки

са в час по български език, работим с децата по основни умения като подбор на форми, числа и букви и практикуване на български език.

Освен помощта, която оказваме на децата чрез работата ни в центъра, една от основните цели на проекта е и развитието на самите доброволци. Много от тях са студенти по арабски език, като проектът им дава шанс да научат нови диалекти на арабски и да използват езиковите си умения директно. Работата с малчуганите е полезна и за тези, които имат нужда от педагогически стаж.

За нас, организаторите на проекта, е важно, че чрез него се дава възможност на много българи добре да се запознаят със ситуацията на бежанците у нас. Забележителното е, че той обхваща не само 25-те ни практикуващи

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

**Католическа църква
в България**
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1459)
февруари 2012 г.

На стр. 9

Мексико. За юбилейното тържествено поклонение на 12 декември пред Дева Мария от Гуадалупе в столицата на Мексико са пристигнали над пет милиона богомолци от цяла Америка. Организаторите са построили няколко хиляди палатки за нощуване. Многобройните поклонници са дошли по случай 480 години от явленията на Тъмнокожата Богородица в покрайнините на столицата Мексико. Тя се е явила за първи път на 12 декември 1531 г. на индианеца католик Хуан Диего Куатоа (1474-1548). Първоначално на мястото е бил построен параклис, но поради огромния наплив на поклонници е издигната голяма базилика, събираща над 15 хиляди богомолци. Тъмнокожата Богородица е обявена за покровителка на цяла Америка. От 120-милионното население на Мексико над 110 милиона са католици и страната се нарежда по брой на католици на второ място в света след Бразилия с над 150 милиона.

+++ Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в Мексико архиепископ Виктор Родригес Гомес е изпратил пастирско послание до всички епархии в страната „в никакъв случай да не приема парични дарения или помощи, които, макар и благовидно, да идват от наркомафията“. Във връзка с предстоящото посещение на папа Бенедикт XVI архиепископ Родригес е заявил, че „епархиите са достатъчно заможни, за да посрещнат достойно Светия отец“. Преди години някои епархии са построили черкви с дарения от наркомафията, но по-късно тези храмове са били затворени, а някои и разрушени. По повод на сблъсъците между наркособорите в северните части на Мексико епископът е казал: „Въпреки тези и някои други проблеми целият мексикански народ е най-сигурната защита и гаранция, че страната ще посрещне достойно най-авторитетната личност в света папа Бенедикт XVI.“ След визитата в Мексико (23-26 март) папата ще посети Куба.

Словакия. Кулата на готическата катедрала „Свети Мартин“ в столицата Братислава е напълно възстановена и обновена. Сумата от 860 хиляди евро за ремонта е осигурена от епархията на Братислава. Високата 87 м кула заедно със замъка на Братислава и новия мост доминират и предлагат уникална гледка на града.

Австрия. Поради големия брой учещи в католическите училища в страната родителите са основали Съюз на родителите и учениците в католическите училища. Днес в Австрия има над 300 основни и средни училища, ръководени от Католическата църква, в които се обучават над 70 хиляди ученици.

Куба. Няколко месеца преди посещението на папа Бенедикт XVI Католическата църква в страната настоятелно е поканила комунистическото правителство да „актуализира“ политиката си, за да се посрещне достойно „великият гост“. От 11-милионното население на Куба над 9 милиона са католи-

ци.

Полша. Влязоха в сила новите форми за финансиране на Църквата. Всеки полски гражданин ще отдели от доходите си доброволно един процент за посочена от него Църква и един процент за католическата организация „Каритас“ или за друга благотворителна организация.

+++ Епископската конференция на Католическата църква в Полша е разкритикувала остро поведението на антиклерикалното „Движение на Паликот“, което има двадесет депутати в полския парламент. Движението иска да се премахне разпятието от парламента. Мнозинството от полските депутати настоява да се запази разпятието във всички обществени и училищни заведения, да се активизира новата евангелизация, да се запази религиозното образование в училищата. Парламентът отхвърля предложенията на „Движението на Паликот“, като го обвинява, че разпространява „идеология на омразата“.

Украйна. Ръководителят на външната служба на Руската православна църква митрополит Иларион е заявил, че спънката за среща между Православната църква и Католическата църква от източен обред в Украйна е тази, че униатите искат да им се възстанови цялото имущество, конфискувано през 1946 г. от комунистическата власт. Източнокатолическият архиепископ на Украйна Святослав Шевчук е заявил, че украинската власт още не е върнала всички конфискувани черкви и настоява да се върнат и всички останали имоти на униатите, конфискувани от комунистите.

Франция. Във връзка с десетгодишнината от въвеждането на еврото и сегашната икономическа криза бившият президент на Европейската комисия французинът Жак Делор е заявил: „Необходимо е час по-скоро християнска Европа да възобнови религиозните си корени.“ След кратко изложение 86-годишният ревностен католик е казал: „Така ще осмислим собствения си живот, по-добре ще ценим живота на ближните си, по-открито ще гледаме към утрешния ден, ще станем по-щастливи, по-уравновесени и по този начин леко ще преодоляваме всякакви кризи и ще създадем по-добро общество!“

+++ На 6 януари в родния град на Жана д'Арк с литургия са започнали националните тържества за отпразнуване на 600-годишнината от рождението на светицата. На литургията е присъствал президентът Никола Саркози. Тържествата ще завършат на 13 май 2012 г. с литургия, която ще бъде отслужена от председателя на Епископската конференция на Католическата църква във Франция кардинал Андре Вен Троа, на която ще присъства цялото правителство на страната. Жана д'Арк е родена през 1412 г. На 13 години чува тайнствен глас, който я приканва да освободи Франция. През 1909 г. папа Пий X (1903-1914) я провъзгласява за блажена, а през 1920 г. папа Бенедикт XV (1914-1922) обявява Орлеанската Дева за света Жана д'Арк.

Германия. От началото на май до края на август т. г. в големия изложбен център на Дрезден се организира изложба на тема „Най-красивата жена на света е на 500 години“.

Изложбата е посветена на „най-известната картина шедьовър“ на италианския ренесанс „Сикстинската Мадона“, нарисувана през 1512 г. от Рафаело (1483-1520) по поръчка на папа Юлий II (1503-1513) по случай победата на папата над френските нашественици в Италия и присъединяването на Пиаченца към папската държава. Картината се е съхранявала в катедралата „Свети Сикст“ в Пиаченца. През 1754 г. крал Август III купува картината за колекцията си в Дрезден. Шедьовърът е с размери 265 на 196 см и изобразява Божията майка с детенцето Исус, свети Сикст и света Варвара. В изложбата ще бъдат показани известни картини от всички световни музеи.

+++ От 28 декември 2011 г. до 1 януари 2012 г. в Берлин се е състояла 34-тата европейска среща на младежката общност „Тезе“. Участили са повече от 30 хиляди младежи от 30 европейски страни. Срещата се е провела под мотото „Пътища на доверието“.

+++ По данни на международни християнски организации в Северна Корея 70 хиляди християни са въдворени в наказателни и „превъзпитателни“ лагери, а 400 хиляди вярвачи живеят, без да показват открито вярата си. Ако се забележи и хване човек с Библия в ръка, той и цялото му семейство се изпращат в трудов лагер.

Белгия. Католическият университет в Лувен е едно от най-реномираните висши учебни заведения в света. Новото му ръководство е решило да запази католическата му идентичност, но за по-кратко да се назовава Университетът в Лувен. В него се изучават следните специалности: религия, история, естествени науки, право, социални науки, етика, култура, филологии, изкуство. В университета се обучават над 20 хиляди студенти от цял свят.

Ватикан. Бившият президент на Папския съвет за социални комуникации американският кардинал Джон Патрик Фоли е починал на 76-годишна възраст във Филаделфия, САЩ, където е бил ръкоположен за свещеник през 1962 г. След неговата смърт кардиналската колегия наброява 192 кардинали, от които 109 са под 80-годишна възраст - имащи право на конклав.

+++ Следващото апостолическо пътуване на папа Бенедикт XVI преди Великден ще бъде в Куба и в Мексико. Това е първо посещение на папата в социалистическа страна.

+++ На празника Кръщение Господне (8 януари) Светият отец е кръстил 16 деца на служители на ватиканската държава. Между децата са били и две близначета. Церемонията е извършена в Сикстинската капела.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел над 50 епископи от Нова Зеландия и Тихоокеанския район на редовно посещение Ad Limina. На тези срещи, които се провеждат на пет години, епископите докладват пред Светия отец за състоянието на Църквата в техния район.

+++ Папата е назначил френския свещеник доминиканец Серж Бонино, доцент по философия в католическия институт в Париж, за генерален секретар на Международната богословска комисия. Тази комисия е учредена през 1969 г. от папа Павел VI (1963-1978). Нейният президент е префект

Католическата църква в Унгария приветства новата конституция

Интервюираният от радио Ватикан викариен епископ на архидиоцеза Естергом-Будапеща монс. Янош Шекели обяснява, че атаките на Брюксел и на голяма част от общественото мнение в Европа са предизвикани от защитата на живота, на брака и на семейството, заявени в новата харта на страната. Новата конституция на Унгария, гласувана през 2011 г., която започва с името на Бог в преамбюла, потвърждава, че човешкият живот трябва да бъде закриян още от зачатие и декларира, че Унгария ще защитават семейната институция, която е съюз на живот между един мъж и една жена. Конституцията прецизира също, че семейството е основата за съхранението на народа и че в определението на данъците и разходите по възпитанието на децата това трябва да бъде взето под внимание. Ясно е, допълва той, че на много европейски интелектуалци не се харесва подобно позоваване на основните стойности, а напротив, дори ги стимулира да я атакуват, въпреки че и с новата харта в Унгария абортът остава легален.

След това идва враждеб-

ността на международния финансов свят, предизвикана според Шекели от решението на унгарското правителство да наложи допълнителен данък върху транзакциите на банките по причина на икономическата криза. Решение, което предизвиква немалка загриженост във финансовия свят. Разбира се, според епископа в първоначалния текст на закона имало някои прекомерни мерки, но те били отстранени и коригирани, следвайки съветите на Конституционния съд на Унгария и някои европейски органи. Според него също и критиките относно намаляването на броя на признатите вероизповедания и шумът относно погазената свобода на религията са неоснователни. Новият закон откъзва признаването само на фиктивните Църкви, чиято единствена цел е да се облагодетелстват от държавната субсидия.

При встъпването си в длъжност новият апостолически нунций в Унгария архиепископ Юлиуш Януш също изрази одобрение за позоваването на християнските стойности в новата конституция.

Превод отец Петко ВЪЛЮВ

на Конгрегацията за вярата.

+++ На панаира на арабската книга в Бейрут (Ливан) е представена книгата на папа Бенедикт XVI на арабски език „Нур ал Аалам - Светлина на света“. Това е 28-ото издание на книгата на чужд език. Корицата е жълта и червена - цветовете на знамената на Ватикан и на Ливан. Тя е издадена за страните, ползващи арабски език - от Мароко до Ирак.

+++ На Рождество Христово в иракския град Киркут повече от две хиляди богомолци са присъствали на литургията, отслужена от архиепископ Луис Сако в католическата катедрала. На службата е присъствал и губернаторът на Киркут Нижмидин Карим, който на края е поздравил всички богомолци и е заявил: „От 2012 г. католическата Коледа в цялата провинция Киркут ще е официален празник.“ Той е призовал всички християни, напуснали Ирак, да се върнат по родните си места, където ще бъдат посрещнати като братя.

+++ През октомври 2012 г. във Ватикан се свиква редовен епископски синод на тема „Новата евангелизация за разширяване на християнската вяра“.

+++ Ръководителят на ватиканската обсерватория монс. проф. д-р Хосе Габриел Фунес предлага Витлеемската звезда, показваща Рождеството на Исус Христос, да получи астрономическото название комета заради духовното си значение и като символ на Христовото Божество.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел на аудиенция над 800 делегати от цял свят, членове на Папския съвет за миряните, които са участвали в общото събрание на съвета. Той е заявил: „Миряните са призовани да свидетелстват и да доказват Божията присъствие във всички области на човешкия

живот. Отричането на Бог води днес до криза при хората в индустриалните страни. Най-напред тя се явява като криза във възгледите и ценностите, след което става икономическа, финансова и социална.“ Общото събрание на Папския съвет за миряните е разгледало темата „Божията присъствие днес“.

+++ Ватиканският официоз „Осерваторе Романо“ е публикувал похвални думи за републиканския кандидат за президент на САЩ Рик Санторум, който е получил над 24.5 процента на първичните избори в щата Айова, което го прави „морален победител“. 53-годишният практикуващ католик Рик Санторум е женен, баща на седем деца. Той е единственият сенатор от Пенсилвания, изявен защитник на живота и на семейството. Той концентрира изборната си кампания върху темата „Вярата и семейството“.

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил португалския архиепископ Мануил Монтейру де Кастро (73 г.) - досегашен секретар на Конгрегацията за епископите, за главен съдия в Апостолическия наказателен съд. Този съд е едно от трите висши съдилища на Католическата църква, които издават и отменят присъди по тежки наказателни църковни дела.

+++ Светият отец е наградил Тадеуш Мазовиецки (84 г.) - първия следкомунистически премиер на Полша - с папския Григориански орден. Папата удостоява Мазовиецки с този орден за големите му заслуги към Католическата църква. Отличие му е връчено от варшавския кардинал Казимир Нит. Григорианският орден е едно от най-високите отличия, с които папата удостоява миряни за особени заслуги към Църквата.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

В това великопостно време нека да размислим заедно, скъпи читатели, за прошката. Често се срещаме с нея, превърнала се в проблем за нашето всекидневие. От опит знаем колко трудно е да се прости някому вината или престъплението, извършено против човешката личност или достойнство. Тези трудности не подминават и нас, християните, които по особен начин сме натоварени със задължението да прощаваме. Самият наш Спасител Исус Христос многократно ни е препоръчал и дори задължил да си прощаваме взаимно, както Той ни е простил. Да прощаваме напълно, без остатък и без да поставяме каквито и да е условия, имащи за цел да ограничат или изцяло да заличат прошката, която даваме.

Ако се замислим какви сфери на нашия живот и всекидневие засяга, ще различим няколко аспекта на прошката: бюрократичен (формален), психологически и християнски аспект.

Когато се сблъскваме с бюрократичния облик на прошката, обикновено се натъкваме на това как държавата, съдът или прокуратурата отстъпват от изпълнението на наказанието за действително доказана вина на провинилия се. Става въпрос за амнистията, прошката за някакво провинение. Често сме свидетели на такъв вид прошка и във всекидневния живот, която невинна носи радост или успокоение: чисто формална прошка - външна, повърхностна, несъществена. Прощавайки формално, не изпитваме облекчение, не постигаме спокойствие. Ако се вгледаме във всекидневието ни, колко пъти сме били принудени да простим формално - само и само да има мир, за да е всичко наред? Да не би съседите да

разберат за липсата на прошка, да не би да разберат децата, родителите или роднините... Готови сме в името на доброто да прощаваме. И въпреки това не постигаме удовлетворение. Нашите добри намерения се израждат в някакви формални полудействия. Забравяме, че доброто намерение само не е достатъчно. Забравяме за тезата, че адът е изграден от добри намерения. Дяволът не се страхува от добрите намерения, но когато след тях идват действия, става му страшно. По какво можем да разпознаем формалното, повърхностното в наша-

ната вина, но и забравя за стореното зло, в смисъл, че не мисли за отмъщение или с лошо за личността, извършила престъпното деяние. Например родителите прощават на момчешката банда, която е тормозила и наранила тяхното дете, или аз прощавам на моя съсед, който ме е обидил особено жестоко, и т. н. Но с този именно аспект на прошката започват големите проблеми. Често ние изобщо не стигаме до нея. Задоволяваме се с бюрократичната, с формалната прошка, за истинската вече нямаме сили и съответно не постигаме спокой-

си. Накратко казано, виждаме човек, който е спрял да се бори, който се е предал и прошка в неговото сърце няма...

Скъпи читатели, като християни ние винаги трябва да бъдем в състояние да прощаваме в психологически аспект, защото сме Божии чедра и целите принадлежим на Бог - както нашата психика, така и нашето тяло, нашето всекидневие и целият наш живот. Всичко принадлежи на Бог. Всичко от Него и благодарение на Него сме получили. Ако си зададем въпроса, който задава свети Павел апостол: „Какво имаме, което

Ние сме Божии чедра, от Бог сътворени и от Бог осиновени. Нашето призвание е да изпълняваме Неговата воля на земята. Да изпълняваме Неговите заповеди и да си прощаваме взаимно. Липсата на прошка ще бъде знак, че не спазваме най-голямата от заповедите - заповедта за любовта. Можем да говорим колко много обичаме, но когато липсва истинската, безусловна прошка, трябва да се замислим за любовта в нашия живот - дали тя е истинска, пълна и свършена, цялостна и откроевна. Знаем, че не е лесно да простим. Защото, прощавайки истински, ние се отказваме от себе си, от своето егоистично „аз“. Така е направил Христос, Който, бидейки невинен, прости и ни прощава всички грехове от кръста. На кръста намира израз истинската прошка. Затова не е лесно да прощаваме. Винаги когато има истинска прошка по примера на Христос, тя сякаш преминава през кръста. В прошката се учим на саможертва и себеотдаване - които са знаците на любовта. А любовта дава живот и дори да изглеждаме в хорските очи като самонариващи се хора, нека знаем, че само там е победата. Да прощаваме 77 пъти по седем до безкрай, дори и на кръста да прощаваме: Отче, прости им, защото не знаят какво правят!

Нека по време на Великия пост, когато по особен начин се съсредоточаваме върху нашето обръщане, да разтворим нашите стари неизлекувани рани и да простим на онези, които са ни ги причинили. Нека позволим на най-добрия Лекар да ги излекува, защото Той не само ни дава пример, но и ни помага. Нека Го допуснем да работи в нас. От нас се иска само желание и малко усилие, другото нека оставим на Бог.

Отец Елко ТЕРЗИЙСКИ

Нека прошката ви бъде по примера на Христос!

та прошка? Например когато се налага някому да простим, ние успокоително си казваме, че ни е нужно време и ще го направим може би утре или вдругиден и така можем да стигнем дори до 20 години... Или формално всичко е наред - все пак живеем заедно с жена си без развод, но стане ли въпрос за лошо изгладената риза, заради която се скарахме преди 20 години, проблемът отново се появява... Ето в такива случаи прошката ни е формална - когато има само правен акт на прошка, само полудействие. Формалната прошка не е прошка в истинския смисъл.

Нека да се задълбочим сега в психологическия облик на прошката, който трябва да съществува редом с външния, формален аспект. Тук се срещаме с прошката, която не само прощава правно извърше-

ствие и облекчение. Освен това и околните ни казват - стига толкова, колко пъти ще прощаваш! Съпругът ти за нищо не става - остави го, защо се занимаваш с него! И няма пълна прошка. Дотук са нашите сили. „Спри да се опитваш - ще ти каже и психологът, да не би да се „повредиш“ емоционално. - Дай си време емоциите ти спрямо другата личност да угаснат и тогава прости...“ Тогава става страшно, скъпи читатели, защото, когато емоциите изгаснат, лед обхваща нашето сърце - превръщаме се в емоционални инвалиди. И с такива се срещаме всеки ден. Моето любимо определение „АБЦ“ (асфалт, бетон, цимент) е налице. Имаме човек, който винаги знае как да постъпи в хорските очи, но отвътре няма нищо, или срещаме изпълнен с агресия егоист, който мисли само за себе

не сме получили?“, сигурен съм, че отговорът ще бъде: „Нищо.“ Дори прошката. Та нали заради нея Божият син стана един от нас. Прие човешко тяло от любов към нас, заради нашето спасение, заради нашите грехове. Той умря за нас на Кръста, за да ни даде прошка. И ни даде многобройни препоръки и съвети как истински да прощаваме и ние. Защото даром получихме и даром трябва да даваме.

Ето, скъпи читатели, стигнахме до извода, че дори прошката не е наша собственост, а от Бог произхожда, на нас е дарена и до днес все ни се дарява в тайнството изповед. Бог продължава да ни прощава, за да можем и ние да прощаваме, защото ако ние самите не сме простени, не би било възможно някому да простим.

И животните са божии дар

От сmp. 1

змии, скорпиони, лъвовете, леопарди, вълци, мечки и бикове. Всички те нападнаха Антон и му нанесоха жестоки рани. Изведнъж обаче изчезнали. През пролуката на тавана Антон бил озарен от светлина, която излекувала раните му. Почувствал небесната помощ, той попитал: „Къде беше, Исусе? Защо не се появи отначало, за да изцериш моите рани?“ И тогава се чул глас: „Аз бях тук, Антоне, но чаках да видя твоето мъжество. И сега, понеже храбро се бори, аз всякога ще ти помагам и ще те направя именит по целия свят.“

Свети Антон прекарва 35 години в отшелничество в планините, където прави чудеса за укротяването на диви животни. След неговата канонизация светецът се смята за покровител не само на дивите, но и на питомните животни. Затова всяка година на 17 януари свещениците в Католическата църква благославят храната, която се дава на домашните животни. Традицията строго се спазва и предава от година на година, особено в селата Житница, Колояново, Дуванлии, кв. Миромир (Хисаря), както и в Белозем, Борец и град Раковски. В една от трите енории в град Ра-

ковски - „Пресвето Сърце Исусово“, този ритуал беше честван тържествено в неделята преди 17 януари. Тогава след литургията с кратко шествие до площада пред храма бяха благословени впрегатният добитък - конете, и техните стопани. Енорийският свещеник отец Димитър Димитров отправил следната молитва:

„Господи Боже, Създателю и Пазителю на всичко, в Чиято ръка е душата на всяко живо същество и духът на всяка

плът, изслушай молитвите на твоите верни и излей над солта и ярмата Твоето благословение и силата на Твоето невидимо действие, та когато животните, които си благословил и си дал за нуждите на човека, вкусат от тази храна, да бъдат запазени от всяка болест и напад на злия дух чрез Христос, нашия Господ. Амин!“

Във вторник, 17 януари, когато бе самият ден на свети Антон, отец Димитър благослови селскостопанските постройки, в които се отглеждат животни за промишлени цели. Собствениците на ферми, кошари и обори широко отвориха вратите за божия служител и неговите помощници, така че божието благословение да слезе над тях и добитъка, кой-

то имат за препитание. То беше изпросено със следната молитва:

Господи Боже, Който пожелал нашия Господ и Изкупител Исус Христос да се роди в обор и да бъде положен в ясли между две животни, благослови, молим Ти се, оборите и опази ги от всички опасности и злини. Стори животните да останат на здраво място, та и те със своето съществуване да хвалят Тебе - Автора на всички блага. По този начин и твоите верни да постанват в службата на доброто и докато Ти благодарят за получените Ти дарове, да заслужат да получат по-големи блага чрез Христос, нашия Господ. Амин!“

Иван КЪРЧЕВ

7 февруари

Рихард - един крал от Англия

Свети Рихард е записан погрешно в старите анали като крал на Англия. Хората по местата, откъдето той и трите му деца минават през 720 г. като поклонници на път за Рим и Светата земя, дори не научават името на бащата. Само разбират, че групата идва от Уесекс. Но светецът не стига до Рим, а умира в Лука, където е погребан в църквата „Св. Фреддиано“. Скоро на гроба му започват да стават чудеса. Жителите на градчето не могат да приемат да се молят на безименен светец и го наименоуват Рихард, а понеже идва от Англия, го въздигат в сан крал.

Трите му деца Вилибалд, Вунибалд и Валбурга „не падат далеч от дървото“ и също стават светци, като техните жития са доста пълни.

След известно време почитането на свети Рихард започва и в Айхщед, където служи синът му Вилибалд.

Изображенията на свети Рихард датират от XV в. и се намират в Айхщед. Там той е представен в кралска одежда с корона и скиптер.

Майя РАЙКОВА

4 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1459)
февруари 2012 г.

Коледна кампания за солидарност

В дните на Адвента „Каритас“ - Русе, проведе коледна кампания за солидарност в подкрепа на деца от бедни семейства от придунавския град.

Приоритет в работата на организацията са децата и младите хора. През 2011 г. служителите на „Каритас“ - Русе, се срещнаха с много семейства, изпаднали в затруднение, с деца, които не ходят на училище, защото нямат обувки; с деца, които не се хранят в училище, защото е невъзможно за техните семейства да им дадат 1 лв. за храна; с деца, които нямат подходящи дрехи за зимата, нямат учебници и книги, за да учат, не са виждали центъра на Русе.

Именно за тези деца организацията инициира тази своя първа коледна кампания за солидарност. С помощта на училищата, с които „Каритас“ работи по различни проекти и в които учат деца от бедни семейства, с помощта на самите деца и на техните родители бяха подготвени „Списъци на нуждите“. В тях попаднаха 35 деца в предучилищна възраст и от I до IV клас, като основният критерий за включване в списъка беше детето да посещава редовно училище и семейството му да е действително ангажирано с неговото отглеждане и възпитание.

Втората фаза на кампанията обедини усилията на ученици и учители, представители на бизнеса и отделни гражда-

ни в ангажимента да осигурят конкретни неща от „Списъците на нуждите“. Паралелно от 15 до 22 декември - с подкрепата на Mall Rousse - беше реализирана и благотворителната инициатива „Кафе за помощ“, която заедно с даренията от училищата и от отделни граждани събра близо 2 000 лв. Тези средства ще бъдат използвани през 2012 г. за организиране на събития и излети за деца в неравностойно положение.

В навечерието на Рождество Христово 35-те деца получиха своите подаръци. Всички 85 неща, включени в „Списъците на нуждите“, бяха превърнати в коледни подаръци - предимно зимни ботушки и якета, топли дрехи, но също така и учебни помагала, тетрадки и енциклопедии. Глав-

на роля в осигуряването на подаръците изиграха учениците и учителите от СОУ за европейски езици „Св. Константин-Кирил Философ“, английската гимназия „Гео Милев“, СОУ с преподаване на немски език „Фридрих Шилер“, студенти от Русенския университет, служители на Превантивно информационен център, както и лекари от I ДКЦ, стоматологични кабинети „Полидент“ и отделни граждани.

„Каритас“ - Русе, благодари на ръководствата на училищата, които се включиха в кампанията, на всички учители и ученици, студенти, граждани и доброволци, които подкрепиха организацията и споделиха чудото на Рождество - милосърдието, любовта и радостта.

Светломира СЛОВОВА,
„Каритас“ - Русе

Ватиканските музеи с рекорден брой посетители през 2011 г.

Посетителите във ватиканските музеи надхвърлиха пет милиона. До полунощ на 31 декември м.г. музеите през цялата 2011 г. са били посетени от 5 078 004 души. Това съобщава директорът Антонио Паолучи на страниците на ватиканския „Осерваторе Романо“. „Това е неочакван резултат. Достатъчно е да се каже, че галерията „Уфици“ във Флоренция - най-известната и посещавана галерия в Италия, приема за една година

„само“ един милион и половина души.“ В Европа, отбелязва Паолучи, „ватиканските музеи се съпоставят с Лувъра (най-разглеждания музей с неговите осем милиона и половина посетители), с Бритиш музей в Лондон, с Ермитажа в Санкт Петербург, с Прадо в Мадрид“. Рекордният брой посетители на ватиканските музеи сочи според директора „връхната точка, от която философията на закрила трябва задължително да се промени“.

В резултат „опазването трябва да бъде все по-квалифицирано, осъвременявано, на високо професионално ниво, защото човешката бдителност винаги е била, а днес повече от всякога продължава да бъде неотменима“. Същевременно, заключава Паолучи, „трябва да използваме все по-напреднали технологии с цел да гарантираме максималното ниво на ефикасност за защита на наследството“.

Църквата в Австралия обяви 2012 за Година на благодатта

Епископската конференция на Католическата църква в Австралия обяви 2012 за Година на благодатта, която ще се чества от празника Петдесетница до Петдесетница през 2013 г. Главната цел е да се изгради бъдещето на Църквата в страната посредством молитвата и размишлението на всички вярващи и на техните пастири. През изминалите години вярата в Австралия получи два изключителни подаръка: провеждането на Световния младежки ден през 2008 г. в Сидни и канонизирането на първата австралийска светица - монахинята Мери МакКилп (Ватикан, октомври 2010 г.). Според епископите посланието от двете събития трябва да остане живо за бъдещето и да

допринесе за засилване на вярата сред католиците в страната. В светлината на Novo Millennio Ineunte Годината на благодатта изразява желанието да се „тръгне от Христос“ за „обновен устрем в християнския живот“, вслушвайки се в гласа на Исус с по-голямо внимание и с ново чувство за църковна принадлежност. Да се изгради една духовна общност, да се съзерцава ликът на Христос и да се поеме по пътя на мисията за нова евангелизация - три са главните теми по пътя, който ще насърчи слушането на Словото Божие, по-голямото съзнание за дейността на Духа във всекидневния живот и постоянния отговор на повика на Исус в личния и обществен живот.

Учреден е персонален ординариат „Престол на свети Петър“ за американските англикани

В първия ден на 2012 г. Ватикан обяви учредяването на специална структура за англиканите в САЩ, които търсят пълно общение с Католическата църква. Ординарият ще носи името „Престол на свети Петър“.

В комюнике Конгрегацията за доктрината на вярата съобщава за учредяването на персонални ординариат и определя неговия председател. Това ще бъде бившият епископ от Епископалната църква (Англиканската църква в САЩ е под името Епископална църква) Джефри Н. Стинсън. Той бе ординарен епископ от тази Църква за диоцеза Рио Гранде в Ню Мексико от 2005 г., но на 1 декември 2007 г. напусна Епископалната църква и се присъедини към Католическата. Причината бе фактът на въвеждането в епископски сан на откровен хомосексуалист. След напускането на Епископалната църква Джефри Стинсън преминава обучение в Папския ирландски колеж в Рим и през 2008 г. е ръкоположен за дякон. На 21 февруари 2009 г. е свещеническото му ръкополагане. След това преподава в университета „Свети Тома“ и в семинарията „Пресвета Дева Мария“ в Хюстън, Тексас.

Отец Джефри Стинсън е женен и има три пораснали деца.

Централата на ординариата „Престол на свети Петър“ в Хюстън се преобразува в енория „Дева Мария от Уолсингъм“.

Учредяването на персонални ординариати за бивши англикани, пожелали да станат католици, стана възможно след обнародването през ноември 2009 г. на Апостолическата конституция Anglicanorum

Coetibus. Първият подобен ординариат „Пресвета Дева Мария от Уолсингам“ бе учреден през 2011 г. за бившите англикани от Англия и Уелс. Неговият председател монс. Кийт Нютън приветства създаването на аналогична структура за американските събратя, както и за назначението на отец Стинсън. „Брат Стинсън е свещеник, изпълнен с топлина и съчувствие към паството“ - написа монс. Нютън в изявление, публикувано на уебсайта на ординариата. - Той има богат пасторски опит и аз се радвам на неговото назначаване.“ „Сега, когато встъпваме в новата 2012 година - добави той, - се надявам, че още много вярващи ще могат да вникнат в призива на Христос „да бъдат всички едно“ и да изпълнят молитвата на много поколения англикани за единство на Църквата без поглъщане на една нейна част от друга.“

От своя страна архиепископът на Вашингтон кардинал Доналд Уърл отбеляза, че са на път да се изпълнят „надеждите на много американци с англиканско вероизповедание, които много желяеха единство с Католическата църква при едновременно запазване на елементите на своето духовно наследство и горещо се молеха за това“. Кардинал Уърл е натоварен от Ватикан да отговаря за прилагането на конституцията Anglicanorum Coetibus на територията на САЩ.

Според информационните агенции до момента поне 100 епископални свещеници и около 1400 миряни от Епископалната църква са пожелали да се присъединят към ординариата.

По www.catholic-news.bg

Християни - жертви в Нигерия

Християни са станали отново жертва на терористична атака в Нигерия. По съобщение на Austria Presse Agentur въоръжени лица нападнали в четвъртък (5 януари) вечерта черква в Гомбе, в североизточната част на страната, докато в нея се отслужвала литургия, и открили огън, при което шестима загинали, а десет души от присъстващите били ранени. Настъпила паника, хората се опитвали да избягат. Засага никой не е поел отговорност за кървавата акция.

При няколко атентата сре-

щу християни в Нигерия на празника Рождество Христово загинаха 49 души. Ислямистката секта „Боко Харам“ призна, че стои зад серията нападения. Оттогава расте страхът от ескалация на насилието на верска основа.

Наскоро сектата поискала християните, живеещи на север в страната, да напуснат региона в рамките на три дни. „Боко Харам“ поставила ултиматума си ден след като президентът на Нигерия обяви извънредно положение в части на четири щата, особено засрашени от насилие. Гомбе се намира извън тази зона.

Главният шеф на полицията на Нигерия Хавиз Рингим призова християните да не обръщат внимание на ултиматума на ислямистите.

По www.catholic-news.bg

5

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1459)
февруари 2012 г.

спаси. Този, който се обръща към Господ в страдание и болест, е сигурен, че Божията любов никога няма да го изостави и че любовта на Църквата, която продължава Неговото дело на Спасение, никога няма да му липсва. Физическото изцеление - израз на дълбокото душевно спасение - разкрива значимостта, която човек има пред очите на Господ в целостта на своята душа и тяло. Освен всичко това всяко тайнство изразява и осъществява близостта на самия Бог, Който напълно безвъзмездно ни докосва чрез материални реалности, които Той използва и превръща в инструменти за срещата между нас и Него самия. Така единството между сътворението и изкуплението става видимо. Тайнствата са израз на телесното в нашата вяра, която обхваща човека изцяло - като тяло и душа.

Основната задача на Църквата е, разбира се, известяването на Царството Божие, но това благовестене трябва също така да представлява един процес на изцеление „... да изцелявам съкрушени по сърце“ (Ис. 61, 1) според задачата, която Исус повери на Своите ученици (виж Лк. 9, 1-2; Мт. 10, 1.5-14; Мк. 6, 7-13). Връзката между физическо здраве и изцеление на ранената душа ни помага по-добре да разберем тайнствата на изцелението.

2. Тайнството покаяние често е в центъра на размишленията на пастирите на Църквата заради неговото голямо значение по пътя на християнския живот, тъй като „цялата ефикасност на покаянието се състои да ни разположи в благодатта на Бог и да ни обвърже в едно приятелство свише с Него.“ (Катехизис на Католическата църква, 1468). Църквата, продължавайки да проповядва посланието за прошка и помирение на Исус Христос, не престава да кани всички хора да се обърнат към доброто и да вярват в Евангелието. Казва го апостол Павел: „Ние изпълняваме службата посланици вместо Христа, като че ли Сам Бог увещава чрез нас. Молим ви от име Христово: примире се с Бога!“ (2 Кор. 5, 20).

Чрез Своя живот Исус известява и прави присъстващо милосърдието на Отца. Тъй като Той дойде не за да съди, а за да опрости и спаси, за да даде надежда дори в най-непрогледния мрак на страданието и на греха, за да даде живот вечен; така в тайнството покаяние чрез „лека на изповедта“ падението в греха не се изроди в отчаяние, а срещна любовта, която опрощава и преобразява (виж Йоан-Павел II, Постсинодален апостолически призив *Reconciliatio et Paenitentia*, 31).

Бог, Който е „богат с милост“ (Еф. 2, 4), както бащата от евангелската притча (виж Лк.

но тайнство: елеосвещение на болните. Посланието на апостол Яков свидетелства за присъствието на това свещенодействие още в първите християнски общности (5, 14-16). В елеосвещението на болните, придружено от молитвата на свещениците, цялата Църква поверява болните на Страдания и Прославен Господ, за да облекчи Той техните мъки и да ги спаси; нещо повече - тя ги насърчава да се обединят духовно със страданието и смъртта на Христос, за да допринесат така за доброто на Божия народ.

Това тайнство ни кара да съзерцаваме двойната тайна на

то на болните освещаващата материя на маслото ни е поднесена - може да се каже - „като лек от Бог...“, Който в този момент ни уверява в Своята доброта, която трябва да ни укрепя и утеши, но и която същевременно ни препраща отвъд болестта към окончателно изцеление - към възкресението“ (виж Як. 5, 14). (Пак там).

Това тайнство заслужава днес по-голямо внимание както в богословските разсъждения, така и в пастирската дейност при болните. Оценявайки съдържанието на литургичната молитва, което е пригодно за различните човешки състояния, свързани с болестта, а не

Световен ден на болните, 22 ноември 2009 г.).

Приемането на Пасхалната тайна на Христос, което се осъществява и чрез практикуването на духовно общение, придобива особено значение, когато Евхаристията е отслужена и приета като последно причастие. В един такъв момент от живота Словото на Господ звучи още по-красноречиво: „Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има живот вечен, и аз ще го възкреса в последния ден“ (Ин. 6, 54). Всъщност Евхаристията - особено приета като последно причастие - е според дефиницията на Игнатий Антиохийски „лек за безсмъртие, противоотрова срещу смъртта“ (Еф. 20: PG 5, 661), тайнство за преминаване от смъртта към живота, от този свят в света на Отца, Който

„Стани, иди си: твоята вяра те спаси“

15, 11-32) не затваря сърцето Си за никое от Своите чедра, а ги очаква и ги търси, достига ги дори там, където отказът от общение преминава в изолация или раздяла. Той ги вика да се съберат около Неговата трапеза в радостта на празника за прошка и помирение. Моментът на страдание, в който би могло да се появи изкушението да се поддадем на отчаянието и безнадеждността, може да се превърне в благодатно време да се обърнем към себе си и както блудния син от притчата да размишляваме върху живота си - като признаем грешките и провалите си, да изпитаем носталгия по прегръдката на Отца и да поемем по пътя към дома. Той в Своята необятна любов бди винаги и навсякъде над нашия живот и ни очаква, за да поднесе на всяко Свое чедо, което се завръща при Него, дара на пълно помирение и радостта.

3. Евангелието показва ясно, че Исус винаги е отделял специално внимание на болните. Той не само изпрати Своите ученици да изцелят техните рани (виж Мт. 10, 8; Лк. 9, 2; 10, 9), но и учреди едно специфич-

Елеонската планина, където Исус се оказва драматично изправен пред пътя, който Му посочва Отец, - този на страданието, на върховния акт на любов - и го приема. В този час на изпитание Той е посредник, „приемайки и носейки в Себе си болката и страданието на света, превръщайки ги във вик, отправен към Бог, поднасяйки ги пред очите и ръцете на Бог и водейки ги така до момента на Изкуплението“ (*Lectio Divina*, среща със свещениците на Рим, 18 февруари 2010 г.). Но „Градината с маслините е също така и мястото, откъдето Той се извиси до Отца; това всъщност е мястото на Изкуплението... Тази двойна тайна на хълма на маслините е непорекнатото „действащо“ в свещенодейното масло на Църквата... - знак на добротата на Бог, който стига до нас“ (Проповед, *Messe Christmale*, 1 април 2010 г.). В елеосвещение-

само при смъртна опасност (виж ККЦ, 1514), елеосвещението не бива да се разглежда като нисше тайнство в сравнение с другите. Вниманието и пастирската грижа за болните, от една страна, е знак за Божията загриженост към страдащия, а от друга страна, е от духовна полза за свещениците и за цялата християнска общност, имайки предвид, че това, което се прави за най-малкия, се прави за самия Исус (виж Мт. 25, 40).

4. Относно „тайнствата за изцеление“ свети Августин заявява: „Бог изцелява всички твои болести. Не се страхувай: всичките ти болести ще бъдат излекувани... Ти трябва само да Му разрешиш да се грижи за теб и да не отблъскваш ръцете Му“ (експозе върху псалм 102, 5 : PL 36, 1319-1320). Отнася се за безценния инструментариум на Божията благодат, който помага на болния да се доближава все по-пълно до тайната на смъртта и възкресението на Христос. Подчертавайки значимостта на тези две тайнства, бих искал да обърна внимание на значимостта на Евхаристията. Приета по време на заболяване, тя допринася по уникален начин за едно преобразяване, свързвайки личността, която се храни с Тялото и Кръвта Христови, със саможертвата, която прави Исус Христос, като поднася Себе Си на Отца за спасението на всички хора. Цялата църковна общност, особено енорийските общности трябва да осигуряват чест достъп до тайнството Причастие за тези, които по здравословни причини или поради напредналата си възраст не могат да отидат до храма. По този начин на тези братя и сестри се дава възможността да укрепят своята връзка с Разпънатия и Възкръсналия Христос - като взимат участие в мисията на Църквата чрез своя живот, поднесен от любов към Христос. В тази връзка е важно свещениците, които изпълняват своята деликатна мисия в болниците, в домовете за стари хора и сред болните по къщите, да се почувстват като истински „служители на болните“ - знак и инструмент на състраданието на Христос, което трябва да достигне до всеки човек, белязан от страданието.“ (Послание за XVIII

очаква всички в Небесния Йерусалим.

5. Темата на това послание за ХХ световен ден на болните „стани, иди си; твоята вяра те спаси!“ се отнася и за идващата Година на вярата, която ще започне на 11 октомври 2012 г. и ще представлява благоприятен и безценен повод да се открие силата и красотата на вярата, да се задълбочим в същността ѝ и да я засвидетелстваме всеки ден в живота си. (виж апостолическо писмо *Porta fidei*, 11 октомври 2011 г.). Аз желая да насърча болните и страдащите винаги да намират един сигурен пристан във вярата, подкрепяйки се със слушане на Словото Божие, с лична молитва и с тайнствата; в същото време приканвам пастирите винаги да бъдат на разположение да отслужат намерение за болните. По примера на Добрия пастир и като водачи на стадото, което им е поверено, нека свещениците винаги да бъдат изпълнени с радост, загрижени за най-слабите, за невзрачните, за грешниците, като проявяват безкрайното Божие милосърдие с окуражаващите думи на надеждата (виж свети Августин, писмо 95, 1: PL 33, 351-352).

За всички, които работят в областта на здравеопазването, както и на семействата, които виждат в свои членове лицето на Страдащия Господ Исус Христос, аз благодаря отново от мое име и от името на Църквата, защото те чрез своята професионална компетентност и често пъти мълчаливо, без дори да споменават името на Христос, Го показват на дело (виж Проповед, *Messe Christmale*, 21 април 2011 г.).

Към Мария, Майка на Милосърдието и Здраве на болните, ние издигаме нашия поглед, изпълнен с доверие, и отправяме нашата молитва. Нека нейното майчино състрадание, преживяно край агонизиращия Син на кръста, да придружава и подкрепя вярата и надеждата на всяка болна и страдаща личност по пътя към излекуването на телесните и духовните рани.

Уверявам ви, че всички вие сте в моята молитва и отправям към всеки от вас специален апостолически благослов.

Превод Йорданка ГЪОКОВА

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1459)
февруари 2012 г.

Фондация за диалог между наука и вяра

Ново средство за насърчаване на диалога между наука, богословие и философия - това е целта на новата фондация „Наука и вяра - STOQ“, учредена от папа Бенедикт XVI по искане на кардинал Джанфранко Равази, председател на Папския съвет за култура, и от няколко римски папски университета. Създаването на фондацията бе оповестено от ватиканския държавен секретар кардинал Тарчизио Бертоне. Новата ватиканска реалност ще даде „продължителност и стабилност“ на проекта STOQ - *Scienza, Theology and the Ontological Quest* (Наука, богословие и за онтологичния въпрос), направен по примера на Комисията за проучване на случая Галилей, учредена от Йоан-Павел II, която от 2003 г. насърчава диалога между богословието, философията и естествените науки чрез научни инициативи с подкрепата на институции като фондация „Джон Темпълтън“.

Фондация „Наука и вяра“, се чете в нотата, ще остане свързана с ватиканското културно ведомство, но ще се ползва от широка автономност в осъществяването на важни проекти в сътрудничество с папските университети. Сред вече действащите проекти са научни

програми и академични курсове (специализации, магистърски и докторантски програми), изследователска дейност (семинари, срещи и workshop), конференции и опреснителни курсове, изложби по най-важните теми, отнасящи се до връзката между естествените науки, философията и богословието. „Фондацията - появява Папският съвет за култура - ще се превърне в солидна опорна точка към Светия престол за една „нова евангелизация“ в научните среди.“ В този контекст, посочва монс. Мелкор Хо-се Санчес, подсекретар на ватиканското културно ведомство, „фондацията ще продължава да инвестира във формацията предимно на бъдещите отговорници по пасторална дейност, свещеници и богопосветени, натоваарени с обучението и възпитанието, засилвайки преподавателските програми върху наука и богословие или наука и философия, съществуващи в много римски университети. Освен това ще бъде засилено разпространението на основните понятия чрез голям интернет портал и възпитателни програми и ще се акцентира върху проучването и дискусиата по теми, актуални за нашето съвремие, като изследването на стволите клетки“.

ща, но нещо много повече, означава едно духовно усъвършенстване. Когато постим, ние се отказваме от материалното, за да отдадем по-голямо значение на духовното и да разберем, че то е по-важно от всичко останало. Можем да се убедим в това само когато започнем да постим и да се жертваме за Бог от любов към Него. Тогава човек започва да търси отговор на някои въпроси като например: кой съм аз; откъде идвам; накъде отивам? Но за да разберем още по-добре смисъла на християнския пост, е необходимо да се съсредоточим върху това, което ни казва Исус. Разбира се, Той не за дължава нито нас, нито пък Своите ученици да постят, но подчертава нуждата от поста, за да можем да победим злото така, както Сам Той се е преборил с изкушенията на Сатаната, когато е прекарал в пост и молитва 40 дни в пустинята. Познаваме добре този евангелски откъс, който ни разказва как Сатаната е изкушавал Исус в пустинята и как, знаейки, че е твърде гладен, му е казал: „Ако си Син Божий, кажи на тия камъни да станат на хлябове. А Исус му отговори и рече: писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ Това за нас е доказателство, че Исус освен че е истински Бог, е също и истински човек, защото и Той като нас е имал изкушения, с които се е преборил благодарение на силната Си воля и поради тази причина - както ни казва евангелист Марко - ангелите небесни дойдоха и Му служеха. Затова нека и ние, следвайки Неговия пример, да се опитаме да се преборим с многобройните изкушения, които днешният свят ни предлага.

За да направи борбата ни с изкушенията още по-силна, Исус ни призовава да се вслушаме в думите Му, с които Той започва своята първа проповед, а те са: „Времето се изпълни и наближи царството Божие; покайте се и вярвайте в Евангелието.“ Точно тези думи се съдържат в литургията за Пепеляна сряда, когато имаме възможност да си припомним, че сме от пепел и на пепел ще се превърнем. Ето защо главите ни символично се посипват с пепел. Така имаме възможност да си припомним, че сме слаби, че всичко в този свят е временно и е пепел. Пепел е надмощието на силните над слабите, пепел е стремежът към трупане на богатства и жаждата за власт - особено когато се злоупотребява с нея и се пренебрегват справедливостта и мирът. Този жест на поръсването с пепел поставя началото на нашия 40-дневен пост, чрез който се подготвяме да посрещнем най-големия християнски празник - Възкресение Христово. Със своя пост Исус се приготвя да изпълни своята мисия за Спасението на света. Той ще я изпълни със смирение и с послушание към Своя Небесен отец и със сърце, изпълнено с любов към всички хора.

Постът е съществувал още преди Исус да дойде на земята и е бил практикуван от израилския народ. От книгата Изход знаем, че също и Моисей е постил 40 дни и 40 нощи, преди да напише върху каменните плочи думите на Господния завет, които са 10-те Божии заповеди. Античният начин на пост обикновено е представлявал отказване от обяда и приемане на

скромна вечеря. След като приключи вечерята, всички заедно са се събирали и са слушали откъси от Свещеното писание, след което са отправяли молитви към Бог. По-късно през вековете се наложила практиката храната, от която са се отказвали поради поста, да бъде подарявана на бедните и на болните. По този повод свети Августин пише: „Какво прекрасно нещо е да дарим на другите това, което получаваме от Бог по време на нашия пост. Докато ние постим и се молим, Бог излива над нас Своето милосърдие, което ние да дарим на нашите близки.“ И наистина постът, молитвата и милосърдните дела са взаимно свързани. Така че който пости, трябва да бъде милостив и да се моли, за да може Божията благодат да достигне до сърцето му.

Раздели хляба си с бедните...

Исус желае, когато постим, да бъдем с радостно сърце. Радост от това, че сме Божии чедра и че нашата молитва ще бъде чута. Ето защо Исус казва на Своите апостоли: „Когато постите, не бъдете намръщени като лицемерите; защото те си правят лицата мрачни, за да се покажат пред хората, че постят. Истина ви казвам, те получават своята награда. А ти, когато постиш, помажи главата си и умий лицето си, та да се покажеш, че постиш не пред хората, но пред твоя Отец, Който е на тайно; и твоят Отец, Който вижда скришно, ще ти въздаде навяе.“ Това е едно от основните изисквания на Исус към всички, които желаят наистина да бъдат Негови ученици. И когато фарисеите го питат: „Защо Твоите ученици не постят?“, Исус отговаря, че „те не могат да постят, докато младоженецът е с тях, но ще дойдат дни, когато ще им отнемат младоженеца, и тогава ще постят“. С тези думи Исус се представя като жених, верен на човешкия род. Исусовите ученици не постят, защото са щастливи, защото са разпознали своя учител като истински Божии син, Който ги обича безкрайно и ги учи също и те да се обичат помежду си. Дните, когато ще им отнемат младоженеца, са дните на Страданията, Смъртта и Възкресението на Нашия Спасител Исус Христос. За нас е много важно да разберем това, за да можем да разберем и смисъла на християнския пост. А да постим, не означава само да не ядем месо в петък или да се откажем от това, което ни е в повече, но нещо много повече. Означава да се лишим от това, което ни се полага, за да го разделим с нашите победни братя и сестри в Христос. Пророк Исаия много добре обяснява как трябва да се пости и казва: „Раздели хляба си с гладните, и скитниците сиромаси заведи у дома си; видиш ли гол - облечи го, и от еднокръвния си не се крий.“ Освен това е необхо-

димо да последваме примера на Исус, Който пожертва живота си от любов към нас. За нас пожертвването означава да се откажем от греховния живот, да се покаем за нашите грехове и да се завърнем при нашия Господ, защото Той ни призовава чрез пророк Иоила и ни казва: „Обърнете се към Мене от все сърце.“ Само обръщайки се към Господ и разкайвайки се за нашите грехове, постното време ще бъде плодотворно и полезно за нас. Така нашият живот ще бъде обновен от Свети Дух, а плодът на Духа - както казва свети апостол Павел - е „любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание“.

Накрая бих искал да завърша с една молитва, която да ни помогне нашият пост да бъде в

хармония с Божията воля:

„Направи така, Господи, че да пости нашето сърце, за да може то да се откаже от всичко, което го отдалечава от Твоята голяма любов, и направи така, че то да се съедини с Теб неразривно.

Направи така, Господи, че да постят нашата гордост и капризи, за да бъдем по-смирени и единствената наша цел да бъде да служим само на Теб.

Направи така, Господи, че да пости нашето желание да бъдем богати, за да може Ти да бъдеш единственото наше богатство.

Направи така, Господи, че да пости нашият егоизъм, за да може в лицата на всички наши близки да виждаме само и единствено Теб.

Направи така, Господи, че да пости нашият език, от който излизат обиди и огорчения, за да може той да ни служи само и единствено за да може да Ти благодарим и да Те хвалим.

Направи така, Господи, че нашият пост да ни направи по-добри и да изпълни сърцата ни с Вяра, Надежда и Любов. Амин!“

Отец Милко ТОПАЛСКИ

Върховният съд потвърди законността на т. нар. пастирско изключение, позволяващо на религиозни организации да не спазват антидискриминационното трудово законодателство, уреждащо наемането на хора на работа. За това съобщава в „Ню Йорк Таймс“. Решението е било взето на 11 януари т. г. В „Вашингтон пост“ пък съобщава, че решението е гласувано с пълно единодушие. Върховните съдии са решили, че в конкретния случай ръководеща следва да е първата поправка на американската конституция, която защитава освен всички други свободи и религиозната свобода. Председателят на най-висшата съдебна инстанция в САЩ Джон Робъртс е подчертал, че едновременно и както приемането на антидискриминационно законодателство

Година за насърчаване на богопосветения живот

Католическата църква във Франция се подготвя да чества 2012 като Година за насърчаване на богопосветения живот - по-специално сред младежите. Както информирата на Конференцията на монасите и на монахините във Франция (CORREF), през следващите 12 месеца ще се проведат срещи и ще бъдат публикувани наръчници и информационни материали за по-добро опознаване на действителността и различията в богопосветения живот в страната. Действителност, която продължава нотата, „е обогатена от 40 хиляди монаси и монахини, светски и богопосветени членове от новите общности, без да се забравят ермитите“, които са доказателство, че „богопосветеният живот е важен съществено елемент на Църквата във Франция“. Този живот „обхваща всички, които под различни форми - от любов към Бог и към света - се отварят към човешкото и духовното призвание за цялостно даряване на собствения живот на Христос

и на другите“. Този избор, подчертава CORREF, „води до целибата и се ражда от дълбоката връзка на любовта към Бог“.

Ето някои от предвидените срещи. В края на януари в Руейл Малмезон се проведе национална среща на младите монаси и монахини във Франция на тема „Мисионери на надеждата“; от 19 до 25 март в Лурд ще се състои генерална асамблея на Съюза на европейските конференции на генералните настоятели и настоятелки; на 31 март и 1 април в Париж ще се проведе среща на CNISF (Национален съвет на инженерите и учениците във Франция); на 29 април - Световен ден на званията, от Париж ще бъде излъчена директно литургия с млади монаси и монахини от страната. Освен това от 17 до 20 май ще се проведе среща за младежи и възрастни на тема „Религиозен живот - защо?“, а от 12 до 15 ноември в Лурд ще се състои генерална асамблея на

САЩ Върховният съд потвърди правото на Католическата църква да не ръкополага жени за свещеници

при наемане на работа, така и спазването на интересите на религиозните групи.

Делото във Върховния съд, в резултат на което бе взето принципното решение за „пастирското изключение“, бе по конкретен иск от страна на учителката Шерил Перич, която била уволнена от евангелистско училище в Мичиган, след като ѝ била поставена диагноза нарколепсия (хронично неврологично заболяване, придружено с халюцинации, прекомерна сънливост, загуба на мускулен тонус и т. н.).

В страната и по-рано съществуваше съдебна практика, според която Католическата църква можеше да не се съобразява със законодателството и да отказва ръкоположение на жени и хомосексуалисти.

Пламен Игнатов
Камбанария на църквата
„Свети Йоан Превтеча“
в Брацигово

Една на пръв поглед малка дума - толерантност, а с толкова дълбоко и всеобхващащо значение! Често подценявана, произнасяна механично, манипулирана с цел недобронамерени интереси, а всъщност понятие, което води началото си от вярата и е неразривно свързано с нея!

Обикновено приказките започват с „Имало едно време...“. Не и в нашия случай, защото за щастие тук говорим за приказка в сегашно време, т.е. реална, истинска и прекрасна! Има я, и то в България, където невината отдаваме заслуженото на собствените си качества и ценности, които притежаваме! Има я, и то пред очите ни, в сърцето на София, в Археологическия музей, където е разположена една изложба от модели на православни и католически храмове, синагоги, джамии и къщи, ярък израз именно на тази толерантност, с която можем да се гордеем като народ! И точно на това събитие имахме щастието да бъдем свидетели в началото на януари 2012 г., състояло се в хубавата ни столица по идеята на един чужденец от по-особено изме-

рение и трима български творци, които за пореден път доказаха колко може да бъде силен и извисен творческият ни дух и че България няма от какво да се притеснява, що се касае за духовност и толерантност. Казват - както ти тръгне през годината, така ще е! Дай, Боже, като се има предвид, че гореспоменатото събитие допринася с тежестта си за кандидатурата на София за европейска културна столица през 2019 г.

Но да се върнем на самото него: на 10 януари (изложбата продължи до 30 януари) в София се откри изложбата „Толерантността - пътеводна светлина във вярата и живо-

Смиреността, тази изконна християнска добродетел, набутана несправедливо в наши дни в Книгата на изчезващите видове, си прокрадва път понякога, за да ни припомни, че само истинските, благородните метали и камъни блестят... другото са евтини дрънкулки... съблазън от лукавия!

И за каква толерантност може да става дума в условията на триумфиращата агресия, при обезценяването на всичко, що има някакъв смисъл, в името на светска слава и фалшиви ценности. Та нали ВЯРАТА обуславя феномена толерантност! Вярата, че другият, макар и изповяд-

Стефано Бенацо
Томбул джамия в Шумен

Тази е Моята заповед: да се любите един другия, както Аз ви възлюбих! (Йн. 15,12)

Приказка за толерантността и нейните необятни хоризонти

Тодор Нанчев
Видинската синагога (гетайл)

та“ по идея и под патронажа на един италианец - един особен човек, но особен не само заради титлата и социалното си положение - става въпрос за Негово превъзходителство Стефано Бенацо, посланик на Италия в България, а заради смиреността му и богатството на душевността му. Именно този „коктейл“ прави личността необикновена!

ващ виждания, различни от твоите, има право да бъде уважаван, а защо не и обичан. И нали именно на това учи и Спасителят от страниците на Евангелието - да обичаме ближния си, а не да го съдим! „Това ви заповядвам: да се любите един другия!“ (Йн. 15, 17). Което намира израз и в текста на подписания в далечната 313 г. едикт, раз-

решаващ „свободата да се изповядва предпочитаната религия“.

Е, какъв по-ярък пример за това от нашата столица, в чийто център мирно съжителстват православен храм, католическа катедрала, синагога и джамия! И която през вековете не един път е доказвала съпричастността си към вярата и толерантността между хората. Ето в това се състои силата и магнетичността на изложбата: да успееш да събереш всички вероизповедания в България под един покрив, едно до друго, в едно истинско, мирно, братско и креативно съжителстване - е, ако това не е радост за очите на Исус! Обичайте се като братя! Радостно е да се видят тези творби на Тодор Нанчев, Пламен Игнатов и Вихрен Михайлов и на Негово превъзходителство Стефано Бенацо, за да разберем за пореден път, че добрите дела - били те и капка в морето от пошлост, агресия, братоубийствени войни на верска основа - оставят онази следа, заради която си струва... всичко. И това в малка България, в София. Няма

да се спирам на медийния отзвук за всичко това, но ще се спра върху няколко други показателни факти на признателност: писмото, подкрепящо събитието от страна на италианския президент Джорджо Наполитано; благословията на патриарх Максим, на апостолическия нунций на Светия престол в България архиепископ Болонек, на апостолическия екзарх монс. Христо Проиков, на равнин Бехар Калон, на главния мюфтия д-р Мустафа Хаджи, както и на подкрепата и патронажа на институциите в България: Министерството на външните работи, Столичната община и др.

Благодарим на инициатора за този чудесен подарък, който ни направи, и на Бог, Който го изпрати между нас!

„Не се гаси туй, що не гасне“, е казал поетът. Но аз ще си позволя да завърша с цитат на Онзи, от Когото всичко произхожда и Който дава смисъл на всичко: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божии (Мт. 5, 9).“

Маргарита ВАСИЛЕВА

САЩ Католическите епископи са възмутени от решението на Обама за противозачатъчните и абортивните средства

„Посегателство срещу религиозната свобода и свободата на съвестта“ - така Епископската конференция на Католическата църква в САЩ определи решението на администрацията на президента Обама, задължаващо всички американски болници, включително католическите, да предоставят от 2013 г. проти-

возачатъчни и абортивни средства в своите здравни програми. „Президентът ни казва, че имаме една година на разположение да намерим начин да потъпчем съвестта си“, изтъкна архиепископът на Ню Йорк и председател на епископската конференция Тимъти Долан след обявяването на решението. „Принуждаването на американския народ - подчертава бъдещият кардинал - да избира между потъпкването на съвестта си и отказването от здравни услуги е буквално неморално.“ Става въпрос, посочва архие-

пископ Долан, за „една атака както на достъпа до здравни услуги, така и на религиозната свобода“. Правителството, изтъкна той, „не трябва да принуждава американците да действат така, сякаш бременността е заболяване, което трябва да се избягва на всяка цена“. „Никога досега федералното правителство не е принуждавало граждани и организации да закупват продукт, който е в противоречие със съвестта им“. Бъдещият кардинал подчерта необходимостта да се изтъкне пред избраните лидери в Конгреса

спешната нужда „да се възстанови религиозната свобода и свободата на съвестта“ и тази мярка да бъде отхвърлена от администрацията във Вашингтон.

От своя страна сестрата францисканка Джейн Мари Клайн, председател на Францисканския алианс - обединение на 13 католически болници, заяви, че решението е „пряка атака срещу религията и срещу Първата поправка“. Според сестра Клайн „стотици служители от болниците са много ядосани и объркани“ от това решение, обявено от ми-

нистър на здравеопазването Катлийн Сибелиус.

Католическата здравна асоциация на САЩ също силно разкритикува мярката. Председателят на асоциацията сестра Керъл Клан заяви, че Белият дом „е изгубил още една възможност“ адекватно да защити свободата на съвестта. От своя страна председателят на „Каритас“ в САЩ отец Лари Снайдер каза, че е „дълбоко разочарован“ от избора на правителството да затвори ушите си към призивите на религиозните институции.

Годината 2011

Приемете Божието всеоръжие... за да устоите

От сеп. 2

ФЕВРУАРИ

8 февруари 2011 г. - почива сестра Илияна Панова, бенедиктинка.

13 февруари 2011 г. - почива отец Максимилиан Балабански, конвентуалец, дългогодишен мисионер в Австралия. От 1989 г. енорийски свещеник в с. Житница и в гр. Раковски, където основава „Дом свети Максимилиан Колбе“.

21 февруари 2001 г. - почива отец Франц Нонов, капуцин, дългогодишен енорийски свещеник на енория „Свети Йосиф“ в София.

23 февруари 1876 г. - 135 години от кончината на епископ Рафаил Попов, наследил архиепископ Йосиф Соколски и на 21 август 1870 г. посветил България на пресветата Божия майка в светилището й „Ла Салет“ във Френските Алпи.

МАРТ

3 март 1926 г. - 85 години от рождението на архиепископ Марио Рици, първи апостолически нунций в България (1991-1996).

9 март 1971 г. - 40 години от кончината в Пловдив на епископ Кирил Куртев, Апостолически екзарх за българите католици от източен обред.

21 март 1841 г. - 170 години от откриването на мисията на отците капуцини в България.

АПРИЛ

5 април 1936 г. - 75 години от освещаването на храм „Света Троица“ в Малко Търново.

МАЙ

1 май 1991 г. - 20 години от публикуване на енцикликата „Centesimus Annus“ на блаженния Йоан-Павел II.

1 май 2011 г. - папа Йоан-Павел II е провъзгласен за блажен.

12 май 2006 г. - 5 години от кончината на архиепископ Методи Стратиев, успенец, Апостолически екзарх.

13 май 1981 г. - 30 години от атентата срещу папа Йоан-Павел II на площад „Свети Петър“

15 май 1891 г. - 120 години от прокламирането на енцикликата „*Regum Novarum*“, първата социална енциклика на Католическата църква - автор папа Льв XIII (1878-1903).

15 май 1931 г. - 80 години от известяването на енцикликата „*Quadragesimo Anno*“ на папа Пий XI (1922-1939).

21 май 2006 г. - 5 години от освещаването на конкатедралата „Свети Йосиф“ в София.

ЮНИ

11 юни 2011 г. - почива отец Петър Изамски, възпитаник на семинарията в София (ул. „Марин Дринов“ №30), ръководена от отците йезуити.

14 юни 1891 г. - 120 години от откриването на Клементинската болница в София, обслужвана от сестрите на Светия Кръст - гр. Ингенбол, Швейцария.

22 юни 431 г. - 1580 години от откриването на църковен събор в гр. Ефес, Мала Азия, на който Дева Мария е провъзгласена за Теотокос (Божия майка). Съборните отци осъждат несторианската ерес, според която Пресвета Богородица е призната само като Антропотокок (майка на човека Исус).

28 юни 1861 г. - 150 години от овличането на архиепископ Йосиф Соколски, организира-

но от руски агенти.

28 юни 2001 г. - 10 години от ръкоположението на отец Димитър Димитров, енорийски свещеник в гр. Раковски.

ЮЛИ

11 юли 2011 г. - почива архимандрит професор Георги Елдръров, конвентуалец, основател на в. „Абагар 1“.

23 юли 1896 г. - 115 години от откриването на католическата болница в Пловдив, обслужвана от сестрите викентинки от Загреб, Хърватия.

25 юли 1996 г. - 15 години от откриването в София на книжарница „Анджело Ронкали“, ръководена от сестрите благовещенки, монахинско общество, основано от дон Франческо Галони, реализирал фондацията „Про Ориенте“ в помощ на български интелектуалци.

АВГУСТ

6 август 1946 г. - почива Дамян Теелен, пасионист, от 15 август 1915 г. Никополски епископ.

7 август 1951 г. - почива Апостолическият екзарх Йоан Гаруфалов, възкресенец, възпитаник на Одринската гимназия.

14 август 1941 г. - 70 години от мъченическата смърт на отец Максимилиан Колбе, конвентуалец, рицар на Пренепорочната, мъченик на милосърдието.

ОКТОМВРИ

14 октомври 1916 г. - 95 години от кончината на архиепископ Роберто Менини, капуцин, в продължение на 37 години начело на Софийско-Пловдивската епархия.

24 октомври 2011 г. - Среща в Асизи на папа Бенедикт XVI с представители на всички световни религии по случай 25-ата годишнина от първата среща за мир между религиозните водачи, иницирана от Йоан-Павел II.

НОЕМВРИ

2 ноември 1941 г. - 70 години от кончината на Винкентий Пеев, капуцин, Софийско-Пловдивски епископ.

10 ноември 1861 г. - 150 години от издаването на в. „*Osservatore Romano*“, официоз на Светия престол.

12 ноември 1951 г. - 60 години от ръкоположението на отците Асен Генов и Йосиф Йонков, пасионисти, извършено от Никополския епископ, бъдещия мъченик Евгений Босилков.

25 ноември 1881 г. - 130 години от рождението на блажения Йоан XXIII, от април 1925 г. до декември 1934 г. апостолически делегат в България.

ДЕКЕМВРИ

8 декември 1841 г. - 170 години от срещата в Конвито Еклезиастико на Дон Боско с Бартоломео Гарели, чирак строител; начало на Обществото на отците селезиани в Торино.

18 декември 2011 г. - освещаване в Плевен на първата католическа църква „Света Богородица от Фатима“, поверена на отците конвентуалци.

24 декември 1991 г. - 20 години от издаване на първия брой на в. „Истина-Veritas“, продължител на първия католически вестник в България „Истина“.

461 г. - След 21-годишен понтификат почива папа Льв Велики, църковен учител. През 452 г. спира пред портите на Вечния град хунският вожд Атила и така спасява от погром града и гражданите му.

1651 г. - 360 години от отпечатването на първата книга на новобългарски език „Абагар“ с автор архиепископ Филип Станиславов.

1836 г. - 175 години от полагане на основния камък на катедралата „Свети Лудвик“ при служението на отец Птачек, редемпторист.

1876 г. - 135 години от освещаването на църквата майка „Света Троица“ в Истанбул. Обредът е извършен от епископ Нил Изворов (1823-1901).

1921 г. - „За българските гладуващи и бедни дечица, които поради войната са изложени на печалните последствия на страшни бедни“ - папа Бенедикт XV (1914-1922) дарява парична сума в размер на 1 500 000 лв.

1931 г. - След разрушителното земетресение в Южна България през 1928 г. епископ Винкентий Пеев на различни дати благославя новопостроените храмове в Белозем, Борец, Генерал Николаево и Секирово, изградени с помощта на папа Пий XI чрез посредничеството на апостолическия делегат Анджело Ронкали, архиепископ Месемврийски.

1986 г. - Преди 25 години блаженият Йоан-Павел II учредява Световните младежки срещи; първата е проведена през 1987 г. в Буенос Айрес (Аржентина).

Иван ТЕОФИЛОВ

жа - още по-малко грижа.

Цялата тази сага започна точно в навечерието на осмодневницата за единство на християните. За много хора точно тази осмодневница като че ли въобще не им харесва. По-интересното от тазгодишната осмодневница е, че в четвъртия й ден темата се препокрива много с темата досиета.

А темата бе: Преобразени чрез победата на Господ над злото. А текстовете за деня бяха: Не отивай след множеството да правиш зло (Изх. 23, 1-9); Блажен е оня човек, който стои в закона на Господа (Пс. 1); Надвивайте злото с добро (Рим. 12, 21); Господу, Богу твоему, ще се поклониш и Нему едному ще служиш (Мт. 4, 1-11). Думите от Стария завет са категорично предупреждение срещу всяко обвързване в посока злото и несправедливостта. Отношението, взето от мнозинството, не може по никакъв начин да служи за алиби. И не може да бъде претекст нито благоденствието, нито каквото и да е друг мотив за съществуване, за да се прави зло. Само доброто може да достигне до сърцевината на нескончаемата спирала на омразата и на човешкото желание за отмъщение. Свети апостол Павел е наясно с борбата, която ние постоянно трябва да водим срещу собствените си инстинкти, отнасящи се към онези, които ни правят зло. Но апостол Павел ни приканва да не се оставяме да бъдем завладени от разрушителните чувства. Евангелският текст описва борбата на Божия Син срещу Сатаната, който е персонализация на злото. Победата на Исус над изкушенията в пустинята се осъществява в Неговата послушност на Отца, а това е и което Го води на кръста. Скандалът идва от факта, че нашето разделение ни прави неспособни да имаме достатъчно сила да се борим срещу злото в нашето

време. Бидейки свързани с Христос и радвайки се на Неговия закон за любовта, ние сме призвани да споделим Неговата мисия, която се състои в това - да носим надежда в местата на несправедливост, омраза и безнадеждност. Друг път няма! Другият път е и ние да извадим и нашите *conditio* и да тръгнем в кръстоносен поход срещу врага! Ние притежаваме *conditio*-то - и материални, и духовни. Но като християни трябва да се ослабим повече на духовните. За жалост за повечето от нас духовните неща - покаяние, пост, молитва, прошка, смирение - са неща банални и скучни. А какво да се каже за човека от днешния ден, който „мисли само положително“... А духовните неща, познати до болка, са неща, засягащи не само „виновните“, а всеки от нас, и то лично. Това, че ти не си попаднал по някаква случайност в тези списъци, не омаловажава твоята вина за всичко това, което става не само в лоното на Църквата, а с вярата въобще. Затова нека се присъединим към апостола сред езичниците, апостол Павел, който ни казва:

„Прочее, братя мои, усилвайте се в Господа и в мощта на силата Му; облечете се във всеоръжието Божие, за да можете устоя против дяволските козни, защото нашата борба не е против кръв и плът, а против началствата, против властите, против светоправниците на тъмнината от тоя век, против поднебесните духове на злобата. Заради това приемете Божието всеоръжие, за да можете се възпротиви в лош ден и като надвиете всичко, да устоите. И тъй, стойте, като си препашете кръста с истина и се облечете в бронята на правдата, и обуйте нозете си в готовност да благовестите мира; а над всичко вземете щита на вярата, с който ще можете угаси всички нажежени стрели на лукавия; вземете и шлема на спасението и духовния меч, който е Божието слово; с всяка молитва и просба молете се духом във всяко време и старайте се за същото това с всяко постоянство и молба за всички светии“ (Еф. 6, 10-18).

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

9 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1459)
февруари 2012 г.

Марио Монти: Справедливостта и мирът са най-ефикасният отговор на чувството за загуба, породено от икономическата криза

„В съвременния глобализиран свят, в който идеята за граници се променя, сътрудничеството между държавите и Църквата може да бъде мост, който преодолява стените на националния егоизъм и утвърждава чувството за принадлежност, което означава уважение, отговорност и солидарност.“ Това заяви италианският премиер Марио Монти в интервю за Радио Ватикан. Относно финансово-икономическата криза Монти заяви: „Справедливостта и мирът са най-

ефикасният отговор на чувството за загуба в ежедневието на хората, породено от икономическата криза.“ На въпроса дали някой има интерес от изчезването на еврото, италианският премиер отговори: „Необходимо е по-голямо европейско единство, за да се преодолее сериозната опасност еврото - като крайна цел и усъвършенстване на един процес за европейската интеграция - да се превърне във фактор за разпадане и психологически конфликт.“ Според Марио Монти

„еврото остава изключителен инструмент в живота на хората, но не е крайната цел на действията на ЕС, която остава да бъде общото благо“. В интервюто Марио Монти говори и за Католическата църква: „Вероучението на папа Бенедикт XVI и неговото силно лично свидетелство заедно с важния принос на Светия престол и Епископската конференция на Католическата църква в Италия са елементи на динамизъм и критика от основно значение. Не може да се избяга от

общото благо. Малко след избирането му за папа Бенедикт XVI се изрази още по-ясно: „Не бягайте от страх пред вълците.“ Пред сегашната продължителна буря трябва мъдро и търпеливо да храним надежда. Изправени пред кризата, граждани и институции не трябва да бягат, сякаш са изправени пред вълци, а да останат единни. С думите на Светия отец можем да кажем: „Със средствата на нашия разум трябва да намерим изход.“

Свети братя Кирил и Методий - славянските апостоли

Братята Кирил и Методий, братя по кръв и във вярата, родени в Солун, днешна Гърция, в началото на IX в. евангелизирали народите на Панония и Моравия. Огромният им принос се изразява в създаването на славянската азбука и преведането на Светото писание и текстовете на латинската литургия, за да разкрият пред новите народи съкровищата на Божието слово и на светите тайнства. За тази си апостолска мисия трябвало да изтърпят страдания и изпитания. Папа Адриан II подкрепил тяхното дело, като дал право на български език да се служи литургия.

Всяка година в Рим се провеждат големи чествания по случай 24 май - Деня на славянската писменост и култура, чийто център е базиликата „Свети Климент“ в Рим, където се намират тленните останки на свети Кирил и където български граждани и официални лица както и делегации от много страни отдават почит на делото на големите славянски просветители.

Скъпи читателю, трудно е, не, много е трудно за една българка, когато става въпрос за Солунските двама братя, за славянските апостоли, да говори за тях през погле-

да на чужбина - в случая на Италия, защото за тях какво ли не е писано и казано. Но да бъдеш покровител на Европа е един много сериозен факт, а да си обявен за такъв от един от най-големите икуменисти на нашето време и вселенски всеобятен в Христовата любов апостол на Евангелието и наш съвременник - папа Йоан-Павел II, който в енцикликата си „Egregiae virtutis“ от 31. XII. 1980 г. ги провъзгласи заедно със свети Бенедикт - абат, за покровители на Европа, е неоспоримо доказателство за величието на духа и за основателната гордост на нашия народ, че „...и ний сме дали нещо на света, и на вси славяни книга да четат!“

Маргарита ВАСИЛЕВА

Йероним Емелиани

Св. Йероним Емелиани е роден в 1486 г.; произхожда от видна венецианска фамилия. Бил е войник, известен с храбростта си. По време на едно дълго пленничество променя житейския си мироглед под ръководството на свой приятел, бъдещия папа Павел IV. Отдава се на покаяние и служба на ближния. Грижи се за болни, безпризорни и урежда домове за сираци. Тъй като се нуждае от помощ за дейността си, в 1528 г. основава манастир на действащите клирици при Сомаска до Бергамо. Умира на 8 февруари 1537 г. в Сомаска.

За светеца съществува следната легенда: Йероним бил известен със своята духовна и физическа красота. След смъртта на баща му набожната му майка му осигурила необходимото образование и възпитание при високо ерудирани и прилежни учители, които да го поучат в стражопочитание и уважение на Бог и любов към Божията майка.

Но против волята на майка си Йероним се посвещава на военна служба и участва в поход във Франция. Той бил известен като войник, презиращ опасностите, непризнаващ силата на врага. Участвал сърцато и в ръкопашни боеве, но славата му се помрачава от гордост и други пороци. Сълзите на майка му не трогнали

неговата душа, само думите на началника му били способни да го отклонят от порока. Той бързо бива отличен и назначен за комендант на крепостта Каstellнуово. В 1508 г. защитил смело мястото си, но във войната попада в плен и е затворен в тъмница.

В затвора е нещастен и самотен, с тежка верига на врата, без да чуе добра дума от никого, зашеметен от страдания. С въздишки си мисли за Божия съд след смъртта, която очаква. Храбростта го напуска и той с каеща душа си спомня сълзите на майка си и думите й: „Сине, приеми застъпничеството на Божията майка - тя ще те брани от всички опасности.“ Той коленичи и се моли горещо в тъмната килия, като обещава на Мария и Исус, ако остане жив, да отиде на поклонение в Тревизо, за да благодари за избавлението си.

С благодарност за освобождението си прекъсва връзките си със света, напуска военната служба и чрез молитва, учение и благотворителни дела се подготвя за свещеник.

След войната нещастие то цари навред - много деца са останали сираци, има скитащи просяци, гладни и безпризорни. Йероним наема къщи, където прибира осиротели деца, дава им прехрана и става техен духовен баща. Възпитава децата в молитва и труд. Създава им режим: сутрин - молитва, литургия, закуска, учение и работа, а през време на работа ги учи да се молят или да пеят духовни песни. Преподава им катехизис, един път в месеца ги во-

ди на изповед, а когато настъпи определено време - в бели дрехи ги води на първо причастие. Всичко това отлично му се удава. След като спечелва любовта на децата и урежда наследството на къщите, тръгва само с дисаги на гърба си с най-необходимото, за да продължи делото си. Смирението му е толкова голямо, че се преструва на глупав, за да му се присмиват и унижават. Но любовта му не секва - той продължава да организира домове за сираци и бездомни в Милано, Павия, Верона. От епископите получава разрешение да обяснява катехизиса на народа в страната. Закрилян от съмишленици, обикаля от село на село и с една камбана звъни, за да събира хората и да обяснява катехизиса. После се включва в работата на полето със селяните и докато работят под негово ръководство, размишляват, молят и ги изцерава.

За да има успех делото му, основава манастир за обучение на клирици в Сомаска до Бергамо. Господ благославя конгрегацията чрез Пий V в 1568 г. Конгрегацията приема устава на свети Августин и бързо се разраства - организират се много домове за армията, за сираци, болни и страдащи по различни причини.

Светецът се изобразява с верига. Патрон е на Тревизо и Венеция. От 1928 г. е особен покровител на сираците и на пропадналата младеж. Паметта му чества на 8 февруари.

Майя РАЙКОВА

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1459)
февруари 2012 г.

Папа Пий IX след Адриан II (867-872), Йоан VIII (872-882), Инокентий III (1198-1216) е поредният Римски първосвещеник, чието име е втъкано благотворно в значими и светли събития, съзнателно или несъзнателно неотразени в историята на България.

Роден на 13 май 1792 г. и кръстен същия ден в енорийската черква на родния си град Сенигалия, Джовани-Мария, син на граф Джероламо Мастай Ферети и на Катерина Солаци от патрицианско семейство, 17-годишен отива в Рим, за да продължи образованието си. Междувременно лекари във Вечния град откриват у примерния студент и дълбоко набожен младеж признаци на епилепсия. Учението е прекратено; освободен е както от Папската гвардия, съставена от синове на аристократи, така и от редовна военна служба. И точно в този труден момент свети Винченцо Палоти, основател на обществото Мисионери за католически апостолат, предсказва, че един ден този младеж ще приеме тиарата на Римските първосвещеници. И пак точно в този труден период от живота на Джовани-Мария чрез ходатайството на Дева Мария Лоретанска тъй смущаващата болест постепенно изчезва. След намеса на папа Пий VII (1800-1823) мечтата на Джовани-Мария се сбъдва: през 1819 г. е ръкоположен за свещеник, след което до 1823 г. е ректор на института „Тата Джовани“, където е уважаван

Блаженият Пий IX

като проповедник, изповедник и приятел на най-бедните. През 1827 г., едва 35-годишен, е хиротонисан за архиепископ на гр. Сполето. През 1831 г., когато революционното движение завладява и Сполето, архиепископ Мастай Ферети полага с успех всички усилия, за да бъдат избегнати всякакви насилия и проливане на кръв. През 1832 г. му е поверена архиепископията на размирния град Имола. И тук с присъщото си усърдие и пастирска благодост успява както да затвърди у своите пасомо вярата, така и да защити правата на Църквата, проявявайки особени грижи към бедните, семинаристите, духовенството, възпитанието на младежта и насаждайки набожността към Пресветото Сърце Исусово и към Пресвета Богородица. През 1840 г. получава кардиналската барета, а на 16 юни 1846 г. е натоварен с огромната отговорност на Римски първосвещеник, известен в историята като папа Пий IX.

32-годишният му понтификат потвърждава вековечната истина за непреходността

на даденото от Христос обещание да бъде с Църквата до окончанието на света (вж Мат. 28, 20). А Христовото присъствие като че ли повече от всякога е необходимо тъкмо при понтификата на Пий IX. Именно тогава историята отбелязва поредица от бурни събития, разтърсили XIX в.: зараждането на капитализма, прокламираната от Комюнистическия интернационал атеистична утопична социална доктрина, която папа Пий IX осъжда още в началото на своя понтификат, убийството на Пелегрино Роси - ръководител на правителството, революциите с проливане на работническа кръв, Кримската война (1854-1855), Френско-австрийската война

(1859), Френско-пруската война (1870), Парижката комуна (1870), словесната война, която писателят Силвио Пелико (1789-1854) обяви на Светия престол, войната на Джузепе Гарибалди (1807-1882) за завладяване на териториите на Папската държава, която, считано от 20 септември 1870 г., изчезва от картата на Европа... Наистина трудни за Църквата събития, но същевременно съдбовни и за Европа, оставили фатални следи за по-нататъшното й развитие.

Тази лавина от кръвопролития по градове и бойни полета, тази лавина от страдания за народите на Европа не успява да прекърши волята и усърдието на папа Пий IX. Мисията си на Римски първосвещеник, осъден от събитията да приеме участта на пленник във Ватикан, той изпълнява с възхитителна последователност. На 8 декември 1850 г. определя догмата за Безскверното зачатие на Дева Мария, провъзгласява за блажени и светци мъченици, насърчава мисиите по света, включително и тези на отците успенци и

сестрите облатки успенки в България, на Братята на християнските училища, на редица други монашески ордени и общества в Латинска Америка и Азия, учредява архиепископски и епископски седалища и Апостолически викариати по света, поощрява католическата преса. Венец на понтификата на Пий IX е свиканият Първи ватикански събор (1869-1870), на който е провъзгласена догмата за незаблудимостта на Римския първосвещеник по въпросите на вярата и морала.

Многобройни са паметните събития, маркирали 32-годишния понтификат на Пий IX, един от великите Римски първосвещеници. Сред тези събития из страниците на българската история с яркостта си се открояват датите 18 декември 1860 г., когато е провъзгласено единението на част от българския народ с Римската църква, и 14 април 1861 г., когато папа Пий IX ръкополага в Рим Йосиф Соколски за архиепископ на учредената Католическа църква от източен обред в България, акт, който узаконява съществуването на Bulgar Milleti в Османската империя.

На 7 февруари 1878 г. с блажената кончина на папа Пий IX приключи най-дълголетният понтификат в историята на папството. На 3 септември 2000 г. папа Йоан-Павел II причисли към лика на блажените своя предшественик Пий IX, честван на 7 февруари.

Иван ТЕОФИЛОВ

Аз съм Безскверното зачатие

На 11 февруари 1858 г. в Лурд - градче във Франция, близо до границата с Испания, една девойка на 14 години на име Бернадета Субиру отишла с други момичета да търси сухи клони по течението на река Гав близо до една пещера. Нейните приятелки прегазили един ручей, а тя седнала да се събува, за да го прегазят. Чула нещо като гръм. Обърнала се към пещерата и чула втори гръм. Забелязала, че на входа на пещерата сред голяма светлина стои една красива госпожа в дълга бяла дреха, препасана със синя лента, а на главата - с бял воал. Краката на госпожата почивали на върха на един шипков храст. В ръцете

си, събрани пред гърдите, госпожата държала броеница. След това първо явление още 17 пъти блажената Дева се явявала в пещерата на Бернадета.

На 25 март с. г., на Благовещение, момичето помолило красивата госпожа да каже името си. Тогава госпожата събрала ръце пред гърдите си, вдигнала очи към небето и казала:

- Аз съм Безскверното зачатие.

В тази пещера по указания на Дева Мария Бернадета разровила на едно място пръстта и оттам бликнал чудотворен извор, който и днес носи облекчение на много вярващи.

Нека да свикнем да отправяме към безскверно заченатата Дева Мария кратката, но хубава молитва: „О, Марийо, без грях зачата, моли се за нас, които прибегваме към теб!“

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1459)
февруари 2012 г.

Да си пазим очите чисти

Един ден, когато учениците на Дон Боско си играели в големия двор, в единия му край се била образувала групичка около момче, което държало в ръцете си някакъв вестник и го показвало и на другите. Свети Доменико Савио - също ученик на Дон Боско - помислил, че там става нещо нередно и отишъл да види какво правят момчетата. Приближил се и видял, че те гледат неприлични кар-

тинки. Разпален от любов към душите, Доменико Савио грабнал вестника и го скъсал на парчета. Никои не възразил. Момчетата даже се засрамили. Свети Доменико казал:

- Приятели, нека не замърсяваме очите си, като гледаме такива неприлични картинки. Нека си ги пазим чисти, за да можем да гледаме един ден Царицата на ангелите - Дева Мария!

Из „Назидателни примери“ на отец Павел ЙОТОВ, францисканец

Пастор Ги Лиagr е новият генерален секретар на Конференцията на Европейските църкви

Пастор Ги Лиagr, настоящ председател на Обединената протестантска църква на Белгия, е новият генерален секретар на Конференцията на Европейските църкви (КЕК). Той бе избран по време на срещата на Централния комитет на КЕК, която се проведе в Женева на 24 и 25 януари, и ще встъпи в длъжност от 1 юни. Пастор Лиagr заема мястото на богослова Виорел Йонита от Румънската православна църква, който бе на то-

зи пост временно. „Дълги години - заяви след избирането си новият генерален секретар - КЕК полага усилия за гарантирането християнският глас да бъде чул в Европа. За мен е важно предизвикателство да бъда генерален секретар на европейски икуменически организъм в момент, в който Европа и светът вървят към една промяна, която все още не е ясна. Самата Конференция на Европейските църкви е в процес на преустр-

ройство и за мен е чест да участвам и насърчавам това обновяване.“

Новият генерален секретар е роден през 1957 г. Автор е на многобройни трудове, женен, баща на четири деца и дядо на девет внуци. В настоящия момент е председател на религиозните лидери в Белгия и е президент на Съвета на Евангелистките църкви, който сътрудничи с белгийското правителство.

Свети Йоан Златоуст се плаши само от греха

Цариградският император Аркадий мразел особено патриарха на Цариград свети Йоан Златоуст. Веднъж той свикал своите съветници, за да се посъветва какво можа да направи, та да причини най-голямо зло на светеца. Посипали се разностранни предложения:

- Изпратете го на заточение!
- Конфискувайте му църковните имоти!

- Хвърлете го в затвора!

Един от по-старите съветници, който познавал по-отблизо светеца, казал:

- Вие всички бъркате! Вашите предложения не струват. Ако Ваше Величество изпрати патриарха на заточение, той ще каже: цял свят е мое отечество - Бог е навсякъде. Ако му вземете имотите, ще отнемете прехраната на бедните, които той издържа. Ако го хвърлите в тъмница, той ще целува веригите, с които ще го оковате, и ще ви благодари, задето е бил удостоен да страда за Исус. А ако го убие - вие направо му отваряте вратите на рая!

После съветникът се обърна към императора:

- Ваше Величество, ако искате да сторите най-голямото зло на патриарха, принудете го да извърши смъртен грях! Грехът е единното зло, от което той се бои и което най-много мрази.

Историята разказва, че Йоан Златоуст не извършил такъв грях, а умрял на заточение като храбър войник и мъченик.

Явно императорът не слушал много съветите, а действал, както си бил наумил.

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата ГЛАВА ВТОРА

Тайнствата на изцелението

Член 4

Тайнството на покаянието и помирението

1445 Думите връзвам и развързвам означават: този, когото ще изключите от вашето общение, ще бъде изключен от общението с Бог този, когото приемете отново във вашето общение, и Бог също ще го приеме в своето общение. Помирението с Църквата е неделимо от помирението с Бога.

Тайнството на опрощението

1446 Христос постанови тайнството Покаяние за всички грешници, членове на Неговата Църква, най-вече за тези, които след Кръщението са паднали отново в тежък грях и по този начин са загубили кръщелната благодат и са наранили църковното общение. Точно на тях тайнството Покаяние поднася нова възможност да се възвърнат и да намерят благодатта на прошката. Отците на Църквата представят това тайнство като „втора котва [на спасение] след корабкрушението, каквото представлява загубата на благодат“ (CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 6a, Decretum de iustificatione, c. 14: DS 1542; вж. TERTULLIANUS, De paenitentia 4, 2: CCL 1, 326 /PL 1, 134/).

1447 С течение на времето конкретната форма, под която Църквата е упражнявала тази власт, получена от Господа, се е променяла многократно. През първите векове Помирението на християните, които са извършили особено тежки грехове след своето Кръщение (като идолопоклонство, човекоубийство или прелюбодеяние), е било свързано с твърде строго наказание, според което каещите се трябвало публично да се каят за своите грехове, често пъти в течение на дълги години, преди да получат опрощение. В този „чин“ на каещите се, който се е отнасял само до някои тежки грехове, грешниците са се допускали рядко, а в някои области това се е правело само един път в живота. През VII век, вдъхновени от монашеската традиция на Изток, ирландски мисионери въведоха в континентална Европа „частната“ практика на покаянието, която не изисква публично и продължително извършване на дела на покаяние, преди да се получи Помирението с Църквата. Тайнството оттук нататък се извършва по-прикрито - само между каещия се и свещеника. Тази нова практика предвижда възможността за повтаряне на това тайнство и по този начин отваря пътя за едно редовно зачестяване на това тайнство. Тя позволява да се интегрират в едно сакраменталното отслужване опрощаването на тежките и на простителните грехове. Такава е в общи линии формата на покаяние, която Църквата практикува до наши дни.

1448 В хода на промените, които учението и отслужването на това тайнство са познали в течение на вековете, се вижда същата основна структура. Тя съдържа два еднакво съществени елемента: от една страна, делата на човека, който се обръща под действието на Светия Дух, а именно разкаянието, признанието и удовлетворението; от друга страна, действието на Бог чрез намесата на Църквата. Църквата, която чрез епископа и неговите свещеници дава в името на Исус Христос опрощение на греховете, определя начина за удовлетворение (епитимия), моли се също за грешника и се разкайва заедно с него. Така грешникът се лекува и възстановява в църковното общение.

1449 Формулата на опрощението, която се използва в Латинската църква, изразява съществените елементи на това тайнство: Отецът на милосърдието е извор на всяка прошка. Той осъществява помирението на грешниците чрез Пасхата на Своя Син и чрез дара на Свети Дух, с помощта на молитвата и службата на Църквата: „Милосърдният Бог Отец, Който чрез смъртта и възкресението на Своя Син помири света със Себе си и изпрати Свети Дух за опрощение на греховете, нека чрез службата на Църквата ти даде опрощение и мир. И аз ти прощавам греховете в името на Отца и Сина и Светаго Духа.“ (Ordo Paenitentiae, 46. 55 (Typis Polyglottis Vaticanis 1974) p. 27. 37)

VII. Действия на каещия се

1450 „Покаянието задължава грешника да приеме доброволно всички негови елементи: в своето сърце - съкрушение; в своята уста - изповедта; в своето поведение - пълно смирение и плодно удовлетворение (Catechismus Romanus, 2, 5, 21: ed. P. RODRIGUEZ (Citta del Vaticano-Pamplona 1989) p. 299; вж. CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento Paenitentiae, c. 3: DS 1673).

Съкрушение

1451 Съкрушението заема първо място сред действията на каещия се. То е „страдание на душата и отричане от извършения грях заедно с решението да не греши повече за в бъдеще“ (CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento Paenitentiae, c. 4: DS 1676).

1452 Когато съкрушението произлиза от любов към възлюбения над Бога, то се нарича „съвършено“ (съкрушение от любов). Едно такова съкрушение прощава простителните грехове; то получава също и прошка за смъртните грехове, ако е съпроводено от твърдо решение да се прибегне при първата възможност до свещенодействената изповед (Вж. CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento Paenitentiae, c. 4: DS 1677).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Европейският съвет отхвърли евтаназиата

„Важна страница за защита на живота и на неговото достойнство“ - така постоянният наблюдател на Светия престол към Съвета на Европа монс. Алдо Джордано изрази своето задоволство от решението за отхвърлянето на евтаназиата, взето от Асамблеята на Европейския съвет. На 26 януари съветът гласува резолюция за забраната на активни или пасивни процедури, предизвикващи смъртта, а при съмнителни случаи решението на медицинските процедури трябва да бъде винаги в полза на живота. Наредбата приканва страните членки да издадат закони, позволяващи на техните граждани да изразяват своята воля

за лечението и грижите от момента, в който не са в състояние да посочат на лекарите какво желаят. Резолюцията - подкрепена от популисти, консерватори и някои социалисти, иска от държавите, които все още не са го направили, например като Италия, да ратифицират и да приложат на практика Конвенцията за правата на човека и за биомедицината, позната също като Конвенцията от Овиедо. Резолюцията не е обвързваща, но според поддръжниците може да има важна роля при решенията на съда в Страсбург и последствията върху националните закони на отделните страни членки.

22-ма нови кардинали на Католическата църква

След края на тържествената литургия за Богоявление (6 януари) преди молитвата Ангел Господен папа Бенедикт XVI обяви, че на 18 февруари ще се проведе консисторий, на който ще назначи 22-ма нови кардинали, 18 от които ще бъдат с право на глас в конклава.

Новите кардинали с право на глас са:

- Монс. Фернандо Филони - префект на Конгрегацията за евангелизация на народите;
- Монс. Мануел Монтейру де Каштру - велик пенитенциарий на Апостолическата пенитенциатура;
- Монс. Сантос Абрил-и-Кастело - протодякон на папската базилика „Санта Мария Маджоре“ и вицекамерлинг на Светата Римска църква;
- Монс. Антонио Мария Вельо - председател на Папския съвет за пасторска грижа за мигрантите и пътуващите;
- Монс. Джузепе Бертело - председател на Губернаторството на града-държава Ватикан;
- Монс. Франческо Кокопалмерио - председател на Папския съвет по тълкуване на юридическите текстове;
- Монс. Жуан Брас де Авис - префект на Конгрегацията за институтите за посветен живот и общностите с апостолически живот;
- Монс. Едуин Фредерик О'Брайан - провелек магистър на Рикарския орден на Гроба Господен в Йерусалим;
- Монс. Доменико Калкано - председател на Администрацията на имуществото на Светия престол;
- Монс. Джузепе Версалди - председател на Префектурата по икономически дела към Светия престол;
- Монс. Марк Георг Аленчери - сиро-малабарски върховен архиепископ;
- Монс. Томас Кристъфър Колинс - архиепископ на Торонто, Канада;
- Монс. Доминик Дука - архиепископ на Прага, Чехия;
- Монс. Вилем Якоб Ейк - архиепископ на Утрехт, Холандия;
- Монс. Джузепе Бетори - архиепископ на Флоренция, Италия;
- Монс. Райнер Мария Вьолки - архиепископ на Берлин, Германия;
- Монс. Джон Тонг Хон - епископ на Хонконг.

Новите кардинали без право на глас в избора на папа (повъзрастни от 80 години) са:

- Монс. Лучан Мурешан - върховен архиепископ на Фагараш - Алба Юлия, духовен водач на Католическата църква в Румъния;
- Монс. Жюлиен Рис - свещеник от диоцеза Намюр, Белгия, бивш професор по история на религиите от Лувенския католически университет;
- Отец Проспер Грек, OSA (августинец) - бивш преподавател в различни университети и консултант към Конгрегацията за различията на вярата;
- Отец Карл Бекер, SJ (йезуит) - бивш преподавател в Папския григориански университет и дългогодишен консултант към Конгрегацията за доктрината на вярата.

По www.catholic-news.bg

Американката Долорес Харт е родена през 1938 г. в американския град Витлеем, щата Кънектикът. Много красивото момиче е прилежна ученичка и проявява артистични заложби, които скоро се забелязват, и на 19 години тя дебютира във филма „Loving you“ (Да те обичам) като партньорка на Елвис Пресли. Като студентка играе в повече от девет филма заедно с известните Антъни Куин, Гари Купър, Ана Маняни... През 1963 г. настъпва нейният апогей - в биографичния филм „Свети Франциск от Асизи“ на режисьора Майкъл Гуртци ѝ е поверена отговорната роля на света Клара. Долорес изпълнява блестящо ролята и е обявена за кинозвезда. Този филм обаче е началото на пълен обрат в нейния живот.

Същата година 25-годишната чаровница и вече дипломантка по социология е номинирана за „Мис Америка“. Но церемония няма. На голяма пресконференция тя обявява: „Благодаря на всички американци за високата

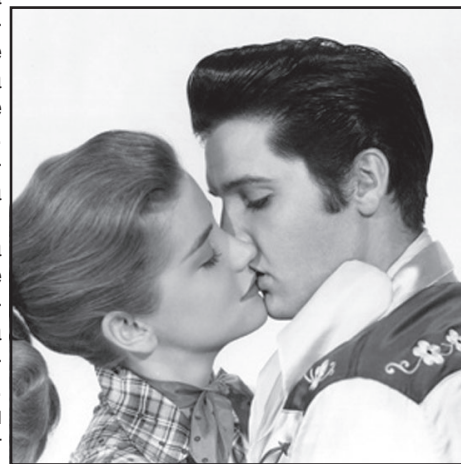
„Мис Америка“, филмова звезда и... монахиня

чест, но не бих могла да възвестявам и да олицетворявам своеобразната човешка суетност по този начин! Ще се посветя да възвестявам и да прославям Божието слово, Божието царство!“ Америка изпада във фурор, медиите я обявяват за „Жена на годината“. Тя влиза в бенедиктински манастир, става монахиня и се отдава на душепастирска и преподавателска дейност в многобройните католически колежи и университети в САЩ. Публикува статии и брошури за личния си живот, последната от които е озаглавена „Как една кариера в Холивуд ме въведе във вярата“. Многомилионният тираж бързо се изкупува от книжарниците.

Днес 73-годишната проф. Долорес Харт е единствената монахиня, член на комисията по определяне на филмовите награди „Оскар“. На широк обществен форум един журналист

пита: „Каква връзка правите между вашия бенедиктински манастир и папа Бенедикт XVI?“ Долорес, без да се замисля, отговаря: „Горда съм, че принадлежа на бенедиктинския орден, на най-голямата религиозна общност - Католическата църква. Гордея се, че начело на нашата Църква е папа Бенедикт XVI - най-авторитетната и най-ерудираната личност на съвременния свят. Моля се Бог да го закриля!“

Веска КОЧУМОВА

Украйна

Асоциация на католическите журналисти

Украинските католически журналисти се обединиха в Асоциация на работещите в католическите медии. „Първоначално общувахме помежду си чрез Facebook и така се сформира постоянен кръг от хора, споделящи едни и същи мисли и мнения“, посочва пред агенция Sir отец Микола Мишовский, главен редактор на списа-

ние „Credo“. „Впоследствие - допълва той - решихме да дадем началото на съвместен проект, който се надяваме да бъде полезен на Гръкокатолическата църква и Римокатолическата църква в Украйна.“ Според главния редактор на списанието на патриаршията Анатолий Бабински „асоциацията, която се учреди в Киев след среща

през декември и наброява в момента 80 членове, трябва да насърчава духовното и професионалното израстване на своите членове“, както и „да укрепва гласа на Църквата в украинското общество“. Отец Мишовский и Анатолий Бабински бяха избрани за съпредседатели на новата асоциация.

„Гауди и „Sagrada Familia“ в Барселона: изкуство, наука и духовност“ - това е заглавието на изложбата в музейното крило на площад „Свети Петър“ във Ватикан, известно като „Braccio di Carlo Magno“, която беше отворила врати в началото на януари. Експозицията, посветена на „Архитекта на Бог“, беше подредена в знак на благодарност за официалното посещение на папа Бенедикт XVI миналата година в Испания. Тя бе организирана от епархията на Барселона и се проведе под егидата на Папския съвет за култура. Изложбата бе разделена на пет части, за да се даде възможност да се види фигурата на Гауди и неговите творби от историческа и от художествена гледна точка. Първият раздел представи житейския и творческия път на архитекта, както и строителния процес на базиликата от началото през 1882 г. Вторият раздел разглеждаше обстойно творчеството на Гауди. За да бъде разбран храмът „Sagrada Familia“, трябва да се познават и останалите творби, проектирани от архитекта. Друга част бе посветена на наука-

Гауди във Ватикан

та и технологиите. Гауди не е само творец на оригинални и темпераментни форми. Неговата архитектура има рационална основа и изчисленията му са съвсем „научни“. Разделът, посветен на духовността, демонстрира, че всички архитектурни и декоративни елементи в базиликата „Sagrada Familia“ са не само функционални, но съдържат и християнско послание. Изложбата завършваше с прожекция, която обхващаше най-значимите моменти от церемонията по освещаването на храма от папа Бенедикт XVI на 7 ноем-

ри м. г. и проследяваше вътрешната и външната архитектура на базиликата.

„Барселонската и Каталунската епархия са горди, че могат да представят в Рим важна част от своята хилядолетна култура, основаваща се на християнските им корени и носеща плодове в изкуството и духовността - каза при откриването кардинал Луис Мартинес Систач, архиепископ на Барселона. - Надяваме се тази изложба да успее да предаде идеята за събраните в едно изкуство, наука и духовност, тър-

вайки от трите книги, от които Гауди се зарежда като вярващ и като архитект: книгата на природата, книгата на Светото писание и книгата на литургията, както припомни папата в Барселона.“

„Sagrada Familia“ е синтез между изкуство, наука и духовност, който превръща Гауди в изключителен и уникален архитект, а неговата базилика - в превъзходен пример на религиозното изкуство. Както каза Бенедикт XVI по време на освещаването в Барселона, „тази базилика е видим знак на невидимия Бог, изключително необходим в нашето западноевропейско общество с високо ниво на безверие и религиозно безразличие“. Днес, когато сме изправени пред спешната нужда от евангелизация, Барселона разполага с един невероятно красив, оригинален и изпълнен с библейска символика паметник, който представлява отлично средство за евангелизирането на мъжете и жените на нашето време, допълни кардинал Систач.

За кардинал Джанфранко Равази, председател на Папския съвет за култура, способността да се придаде художествена форма на вярата и науката е „зашеметяващо преживяване“:

„Това виене на свят първоначално е физическо; впечатлението, което създава, е, че сме наистина пред нещо, което противоречи на законите на природата. Впечатлението е за нещо абсолютно монументално, но в същото време някак висящо във въздуха. По този начин се вливат в едно психологическото впечатление, духовният световъртеж и възнесението към тайнството, отвеждащо към трансцендентното.“

Архиепископът на Барселона кардинал Луис Мартинес Систач уверява, че средствата от трите милиона посетители, които годишно посещават „Sagrada Familia“, могат да гарантират завършването на сградата, започната от Гауди през 1882 г. Но в какъв срок? Кардинал Систач отговаря на този въпрос, припомняйки „пророчеството“ на Гауди, в което казва, че за това ще се погрижи свети Йосиф. „Пророчеството се изпълни, що се отнася до завършването на вътрешните кораби, защото това стана по време на папата, чието кръщелно име е Йосиф. Остават десет кули, два параклиса и вътрешният двор. Много пъти съм казвал, че би било хубаво работите да приключат през 2026 г., когато се навършват 100 години от смъртта на Антонио Гауди. А кога ще стане блажен? Желанието ми е това да стане възможно най-скоро.“

